

Jo Nesbo

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ο βασιλιάς
της σκανδιναβικής
αστυνομικής
λογοτεχνίας.

Los Angeles Times

Η λεοπάρδαλη

Από τον συγγραφέα των μπεστ σέλερ
με πρωταγωνιστή τον επιθεωρητή Χάρι Χόλε

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Jo Nesbo

Η Ήεοπάρδαλη

Μετάφραση από τα νορβηγικά
Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΠΝΙΓΜΟΣ

Εύπνησε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Σκοτάδι πίσσα. Χα-
σμουρήθηκε κι ανέπνευσε τον αέρα από τη μύτη. Ανοιγό-
κλεισε ξανά τα μάτια της. Ένωσε ένα δάκρυ να κυλά στο πρό-
σωπό της, να λιώνει το αλάτι από δάκρυα προηγούμενα. Στον
λαιμό της όμως δεν κυλούσε πια σάλιο: το στόμα της ήταν ξερό,
σκληρό. Τα μάγουλά της ήταν φουσκωμένα, από κάποιου είδους
εσωτερική πίεση, από το ξένο σώμα που είχε μες στο στόμα της.
Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει. Τι είχε μες στο στόμα της; Τι;
Όταν ξύπνησε, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι ήθελε
να επιστρέψει στα σκοτεινά, ζεστά βάθη που την είχαν τυλίξει
πρωτύτερα. Η επήρεια της ένεσης δεν είχε περάσει ακόμη, αλλά
εκείνη το 'ξερε: ήξερε πως την περίμενε ο πόνος, τον ένιωθε να
πλησιάζει σιγά σιγά, με κάθε σφυγμό, με τη σπασμωδική ροή
του αίματος στον εγκέφαλό της. Πού βρισκόταν αυτός ο άντρας;
Να στεκόταν άραγε πίσω της; Κράτησε την ανάσα της κι αφου-
γκράστηκε. Δεν μπορούσε ν' ακούσει τίποτα, ένιωθε όμως μια
παρουσία. Σαν την παρουσία μιας λεοπάρδαλης. Κάποιος της
είχε πει κάποτε ότι οι λεοπαρδάλεις μπορούν να γλιστρήσουν
αθόρυβα μες στο σκοτάδι και να βρεθούν ακριβώς πίσω από το
θύμα τους. Να ρυθμίσουν την αναπνοή τους ώστε ν' ακολουθεί
τον ρυθμό της ανάσας του θύματός τους. Ένωθε τη θέρμη του
κορμιού του, ήταν βέβαιη. Τι περίμενε λοιπόν; Εξέπνευσε άλλη
μια φορά. Και νόμισε ότι ένωσε μια ανάσα στον αυχένα της.
Γύρισε απότομα και γρονθοκόπησε στα τυφλά, στο κενό. Κι

ύστερα κουλουριάστηκε προσπαθώντας να γίνει μικρούλα, να κρυφτεί. Μάταια.

Πόση ώρα ήταν αναίσθητη;

Η επήρεια του ναρκωτικού πέρασε. Η αίσθηση που ένιωσε κράτησε μόνο ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Ήταν όμως υπεραρκετή για να της δώσει την πρώτη γεύση, την υπόσχεση. Την υπόσχεση του τι την περίμενε.

Το ξένο σώμα που είχε τοποθετηθεί στο τραπέζι εμπρός της είχε το μέγεθος μιας μπάλας του μπιλιάρδου κι ήταν κατασκευασμένο από στιλπνό μέταλλο. Ήταν γεμάτο μικρές τρύπες, φιγούρες και σύμβολα. Από μία τρύπα εξέιχε ένα κόκκινο καλώδιο που κατέληγε σε θηλιά, και της είχε φέρει αμέσως στον νου το χριστουγεννιάτικο δέντρο που θα στόλιζαν στο πατρικό της στις 23 του Δεκέμβρη, σε επτά μέρες από σήμερα. Τις γυαλιστερές μπάλες, τους καλικάντζαρους, τις καρδιές, τα κεριά και τις νορβηγικές σημαίες. Σε οχτώ μέρες θα τραγουδούσαν τα κάλαντα των Χριστουγέννων κι εκείνη θα χάριζε τα μάτια των ανιψιών της που θα σπιθοβολούσαν καθώς θα άνοιγαν τα δώρα τους. Όλα εκείνα τα πράγματα που θα 'πρεπε να είχε κάνει αλλιώς. Όλες τις μέρες που θα 'πρεπε να είχε ρουφήξει μέχρι το μεδούλι, να τις έχει ζήσει πιο αυθεντικά, να τις έχει γεμίσει με ευτυχία, ανάσες και αγάπη. Τα μέρη όπου είχε ταξιδέψει, τα μέρη που ήθελε ακόμη να επισκεφτεί. Τους άντρες που είχε γνωρίσει, τον άντρα που δεν είχε γνωρίσει ακόμη. Το έμβρυο που είχε ρίξει όταν ήταν μόλις δεκαεπτά χρονών, τα παιδιά που δεν είχε ακόμη γεννήσει. Τις μέρες που είχε χαραμίσει για τις μέρες που νόμιζε ότι θα 'ρχονταν.

Κι ύστερα είχε πάψει να σκέφτεται οτιδήποτε εκτός από το μαχαίρι που κραδαινε εκείνος μπροστά της. Και τη μειλίχια φωνή που της είχε πει να τοποθετήσει την μπάλα στο στόμα της. Το είχε κάνει, φυσικά και το είχε κάνει. Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει κι εκείνη είχε ανοίξει το στόμα της όσο πιο πολύ μπορούσε και είχε σπρώξει μέσα την μπάλα, αφήνοντας να κρέμεται

απέξω το κόκκινο καλώδιο. Το μέταλλο είχε γεύση πικρή και αλμυρή, σαν δάκρυα. Μετά εκείνος είχε τραβήξει το κεφάλι της προς τα πίσω και το ατσάλι τής είχε κάψει το δέρμα, καθώς η λάμα του μαχαιριού ακούμπησε, επίπεδη, στον λαιμό της. Το ταβάνι και το δωμάτιο φωτίζονταν από έναν φακό τοποθετημένο σε μια γωνιά και στηριγμένο στον τοίχο. Γυμνό, γκριζο μπετόν. Εκτός από τη λάμπα, στο δωμάτιο υπήρχαν ένα άσπρο, πλαστικό πτυσσόμενο τραπέζι, δυο καρέκλες, δυο άδεια μπουκάλια μπύρας και δυο άνθρωποι. Αυτός κι εκείνη. Μια μυρωδιά από δερμάτινο γάντι έφτασε ως τα ρουθούνια της καθώς ένα δάχτυλο τράβηξε την κόκκινη θηλιά που κρεμόταν έξω από το στόμα της. Και την επόμενη στιγμή, ένιωσε το κεφάλι της να εκρήγνυται.

Η μπάλα είχε διασταλεί και είχε σφηνώσει στο στόμα της, πιέζοντάς το από μέσα προς τα έξω. Αλλά όσο κι αν άνοιγε εκείνη τα σαγόνια της, η πίεση παρέμενε αναλλοίωτη. Αυτός την παρατηρούσε προσηλωμένος, μ' ένα ύφος που φανέρωνε μεγάλη προσοχή, σαν οδοντίατρος που εξετάζει αν τα σιδεράκια που τοποθέτησε κάθονταν σωστά πάνω στα δόντια. Ένα μικρό χαμόγελο ικανοποίησης.

Χρησιμοποιώντας τη γλώσσα της, μπορούσε να νιώσει κυκλικά εξογκώματα γύρω από τις οπές της μπάλας· αυτά ήταν που πίεζαν τόσο έντονα τον ουρανίσκο της, τη μαλακή σάρκα της γλώσσας της, τα δόντια και τη σταφυλή της. Κάτι είχε προσπαθήσει να πει. Αυτός άκουσε με ιδιαίτερη υπομονή τα ακατάληπτα μουγκρητά της, κι όταν εκείνη σταμάτησε πια, παραδομένη, έγνεψε με το κεφάλι του με κατανόηση κι έβγαλε από κάπου μια σύριγγα. Η σταγόνα στην άκρη της βελόνας έλαμψε στο φως του φακού. Ένας ψίθυρος στο αυτί της: «Μην αγγίζεις το καλώδιο».

Κι ύστερα την είχε τρυπήσει στον λαιμό. Μέσα σε δευτερόλεπτα, εκείνη λιποθύμησε.

Μες στο βαθύ σκοτάδι, ο ήχος της τρομοκρατημένης της αναπνοής. Ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια της.

Κάτι έπρεπε να κάνει.

Τοποθέτησε τις παλάμες της στο κάθισμα της καρέκλας, που ήταν υγρό απ' τον ιδρώτα της, και σηκώθηκε όρθια. Κανείς δεν την σταμάτησε.

Προχώρησε με μικρά βηματάκια μέχρι που έπεσε σε τοίχο. Ψηλαφώντας, βρήκε μια λεία, ψυχρή επιφάνεια. Η μεταλλική πόρτα. Τράβηξε το μάνταλο. Δεν μετακινήθηκε. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Φυσικά κι ήταν κλειδωμένη. Τι είχε φανταστεί, δηλαδή; Κι αυτό που μόλις ακούστηκε τι ήταν, γέλιο; Ή μήπως ήταν όλα στο μυαλό της; Πού βρισκόταν αυτός; Γιατί έπαιζε μαζί της με τέτοιο τρόπο;

Κάνε κάτι. Σκέψου. Μα για να σκεφτεί έπρεπε πρώτα να απαλλαγεί από αυτή τη μεταλλική μπάλα, πριν αποτρελαθεί τελείως από τον πόνο. Έφερε τον αντίχειρα και τον δείκτη στις άκρες του στόματός της. Ψηλάφησε τα στρογγυλά εξογκώματα. Προσπάθησε να χώσει τα δάχτυλά της κάτω από ένα. Μάταια. Ξαφνικά την έπιασε ένας οξύς βήχας και κυριεύτηκε από πανικό όταν κατάλαβε πως δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Συνειδητοποίησε ότι τα εξογκώματα είχαν κάνει τη σάρκα γύρω από τον λάρυγγά της να πρηστεί κι ότι σύντομα κινδύνευε να πάθει ασφυξία. Κλότσησε τη μεταλλική πόρτα, προσπάθησε να ουρλιάξει, μα η μπάλα έπνιξε τις κραυγές της. Τα παράτησε ξανά. Ακούμπησε στον τοίχο. Αφουγκράστηκε. Τι ήταν αυτοί οι ήχοι; Το κουρασμένο του βάδισμα; Στριφογυρνούσε άραγε μες στο δωμάτιο, παίζοντας την τυφλόμυγα; Ή μήπως ήταν το αίμα που παλλόταν στα μηνίγγια της; Μάζεψε όσο κουράγιο μπορούσε και προσπάθησε να κλείσει το στόμα της, αγνοώντας τον πόνο. Τα εξογκώματα υποχώρησαν λίγο κι ύστερα ξεπήδησαν και πάλι με δύναμη, πιέζοντας το στόμα της ακόμα περισσότερο. Η μπάλα έμοιαζε τώρα να πάλλεται, λες κι είχε γίνει μια σιδερένια καρδιά, ένα μέρος του σώματός της.

Κάνε κάτι. Σκέψου.

Ελατήρια. Τα εξογκώματα ενεργοποιούνταν με ελατήρια.

Είχαν ξεπηδήσει από την μπάλα όταν εκείνος τράβηξε το καλώδιο.

«Μην αγγίζεις το καλώδιο» της είχε πει.

Γιατί όχι; Τι θα συνέβαινε;

Γλίστρησε στον τοίχο και κάθισε χάμω. Το τσιμεντένιο πάτωμα ήταν κρύο και υγρό. Ήθελε να ουρλιάξει, αλλά δεν μπορούσε. Ησυχία. Σιωπή.

Αχ, όλα όσα έπρεπε να είχε πει στους ανθρώπους που αγαπούσε, αντί για τις λέξεις που είχε χρησιμοποιήσει για να γεμίσει τη σιωπή ανάμεσα σ' εκείνη και σε ανθρώπους που της ήταν αδιάφοροι.

Δεν υπήρχε διέξοδος. Υπήρχε μόνο εκείνη κι ο απίστευτος αυτός πόνος, το κεφάλι της που πήγαινε να σπάσει.

«Μην αγγίζεις το καλώδιο».

Εάν το τραβούσε, ίσως τα εξογκώματα να χώνονταν πάλι μέσα στην μπάλα κι ο πόνος να σταματούσε.

Οι σκέψεις της γύριζαν στα ίδια και τα ίδια. Πόση ώρα βρισκόταν εδώ μέσα; Δύο ώρες; Οχτώ ώρες; Είκοσι λεπτά;

Κι αν το μόνο που χρειαζόταν ήταν να τραβήξει κανείς το καλώδιο; Γιατί δεν το είχε κάνει ήδη; Μόνο και μόνο επειδή την είχε προειδοποιήσει ένας, προφανώς, ψυχοπαθής; Ή μήπως ήταν κι αυτό μέρος του παιχνιδιού; Ένας τρόπος να την παραπλανήσει, ώστε ν' αντισταθεί στον πειρασμό να δώσει τέλος στον ανώφελο αυτό πόνο; Κι αν σκοπός του παιχνιδιού ήταν να την κάνει ν' αφηγήσει την προειδοποίησή του και να τραβήξει το καλώδιο, προκαλώντας... προκαλώντας κάτι απόλυτα φρικιαστικό; Τι θα συνέβαινε; Τι στο καλό ήταν πια αυτή η μπάλα;

Ναι, παιχνίδι ήταν. Ένα κτηνώδες παιχνίδι. Κι έπρεπε να παίξει. Ο πόνος ήταν πια ανυπόφορος, ο λαιμός της πρηζόταν ολοένα, σύντομα θα πάθαινε ασφυξία.

Προσπάθησε πάλι να ουρλιάξει, αλλά η κραυγή της έγινε λυγμός κι εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια της ξανά και ξανά, χωρίς να βγαίνει πια ούτε ένα δάκρυ.

Τα δάχτυλά της βρήκαν το καλώδιο που κρεμόταν απ' το στόμα της. Το τράβηξε διστακτικά μέχρι που τεντώθηκε.

Υπήρχαν τόσα πράγματα που δεν είχε κάνει και τώρα μετάνιωνε γι' αυτό. Φυσιολογικό ήταν. Μα αν μια ζωή αυταπάρησης σήμαινε πως θα μπορούσε τώρα να βρίσκεται οπουδήποτε αλλού εκτός από εδώ, τότε θα την είχε διαλέξει μονομιάς. Ήθελε να ζήσει. Αυτό μόνο. Ό,τι ζωή και να 'ταν. Τόσο απλά.

Τράβηξε το καλώδιο.

Οι βελόνες πετάχτηκαν μέσα από τα κυκλικά εξογκώματα. Είχαν μήκος εφτά εκατοστά. Τέσσερις διαπέρασαν τα δυο της μάγουλα, τρεις τα ρουθούνια της, δύο τα ιγμόρειά της και δύο βγήκαν από το πιγούνι της. Δύο τρύπησαν τον λάρυγγά της, μία το δεξί και μία το αριστερό της μάτι. Κάποιες εισχώρησαν στο πίσω μέρος του ουρανίσκου της κι έφτασαν στον εγκέφαλό της. Μα καμιά τους δεν έγινε η άμεση αιτία του θανάτου της. Η ακινητοποιημένη μεταλλική σφαίρα έκανε αδύνατη οποιαδήποτε προσπάθεια να φτύσει το αίμα που κυλούσε από τις πληγές μες στο στόμα της. Κι έτσι το αίμα γέμισε το στόμα της κι άρχισε να ρέει στον λάρυγγα και στα πνευμόνια της μπλοκάροντας την οξυγόνωση του κυκλοφορικού, πράγμα που οδήγησε σε ανακοπή και σ' αυτό που ο παθολόγος που συνέταξε αργότερα την αναφορά θα αποκαλούσε εγκεφαλική υποξία, δηλαδή απουσία οξυγόνου απ' τον εγκέφαλό της. Με άλλα λόγια, η Μπόργκνι Στεμ-Μίρε πνίγηκε.

2

ΤΟ ΔΙΑΦΩΤΙΣΤΙΚΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

18 Δεκεμβρίου

Οι μέρες είναι σύντομες. Έξω έχει ακόμη φως, αλλά εδώ, στο δωμάτιο του μοντάζ, βασιλεύει το αιώνιο σκοτάδι. Στο φως της λάμπας μου, οι άνθρωποι στις επιτοίχιες φωτογραφίες μοιάζουν εκνευριστικά χαρούμενοι, εκνευριστικά ανυποψίαστοι. Γεμάτοι προσδοκίες, σίγουροι πως έχουν όλη τη ζωή μπροστά τους, επίπεδη κι ατάραχη σαν γαλήνιος, απέραντος ωκεανός στο πέρασμα του χρόνου. Μάζεψα άρθρα από τις εφημερίδες, έκοψα όλες τις δακρύβρεχτες ιστορίες για τη σοκαρισμένη οικογένεια και πέταξα όλες τις αιμοσταγείς λεπτομέρειες γύρω από την εύρεση του πτώματος. Κράτησα μόνο την αναπόφευκτη φωτογραφία που κάποιος συγγενής ή φίλος έδωσε σ' έναν επίμονο δημοσιογράφο, μια εικόνα της έτσι όπως ήταν στην ακμή της, όταν χαμογελούσε λες κι ήταν αθάνατη.

Η αστυνομία δεν ξέρει και πολλά. Όχι ακόμη. Σύντομα όμως θα ανακαλύψουν κι άλλα για να κάνουν τη δουλειά τους.

Τι να είναι αυτό –ό,τι κι αν είναι–, πού να βρίσκεται αυτό που κάνει έναν άνθρωπο δολοφόνο; Είναι άραγε κάτι έμφυτο, στα γονίδιά μας, μια κληρονομική δυνατότητα που κάποιοι έχουν μα κάποιοι άλλοι όχι; Ή μήπως γεννιέται από κάποια ανάγκη κι αναπτύσσεται σε σύγκρουση με τον κόσμο, σαν μια στρατηγική επιβίωσης, μια ασθένεια που σώζει, μια λογική παραφροσύνη; Γιατί όπως η ασθένεια είναι ένας πυρετώδης βομ-

βαρδισμός του οργανισμού, έτσι κι η παραφροσύνη είναι ένα ζωτικής σημασίας καταφύγιο όπου πάντα μπορεί κανείς να επιστρέφει για να περιχαρακωθεί.

Η γνώμη μου είναι ότι το να σκοτώνεις αποτελεί θεμελιώδη ικανότητα κάθε υγιούς ανθρώπου. Η ύπαρξή μας είναι μια μάχη για οφέλη, κι όποιος αδυνατεί να σκοτώσει τον πλησίον του δεν έχει το δικαίωμα στη ζωή. Εξάλλου, σκοτώνοντας κάποιον απλώς επιταχύνεις το αναπόφευκτο. Ο θάνατος δεν επιτρέπει εξαιρέσεις κι αυτό είναι καλό, γιατί η ζωή είναι πόνος και βάσανα. Με αυτή την έννοια, κάθε φόνος είναι μια πράξη ελεημοσύνης. Απλώς δεν σου φαίνεται έτσι όταν ο ήλιος ζεσταίνει το δέρμα σου και το νερό σου δροσίζει τα χείλη και νιώθεις αυτό το ηλίθιο πάθος για ζωή με κάθε χτύπο της καρδιάς σου κι είσαι έτοιμος να δώσεις ό,τι έχεις και δεν έχεις για λίγα παραπάνω ψίχουλα χρόνου: την αξιοπρέπεια, το κύρος, τις αρχές σου. Τότε είναι, όμως, που πρέπει να ψάξεις βαθιά μέσα σου και να ξεχάσεις αυτό το εκτυφλωτικό φως που σε μπερδεύει. Να μπει μέσα στο κρύο, διαφωτιστικό σκοτάδι. Να βρεις τον σκληρό πυρήνα. Την αλήθεια. Αυτό ακριβώς έπρεπε να βρω κι εγώ. Κι αυτό ακριβώς βρήκα. Αυτό που κάνει έναν άνθρωπο δολοφόνο.

Κι όσο για τη ζωή μου... Αν πιστεύω κι εγώ σε αυτό τον γαλήνιο, ατάραχο ωκεανό του χρόνου; Καθόλου. Σε λίγο καιρό θα βρίσκομαι κι εγώ στον σκουπιδότοπο του θανάτου, μαζί με όλους τους υπόλοιπους παίκτες του μικρού αυτού δράματος. Αλλά σε οποιοδήποτε στάδιο αποσύνθεσης κι αν φτάσει το σώμα μου, ακόμα κι αν μείνει μόνο ο σκελετός, θα υπάρχει στα χείλη μου ένα χαμόγελο. Γι' αυτό ζω πια: για το δικαίωμά μου να υπάρχω και την ευκαιρία να εξαγνιστώ, να εξιλεωθώ για κάθε ατιμία.

Μα αυτή εδώ είναι μόνο η αρχή. Τώρα θα σβήσω το φως της λάμπας και θα βγω ξανά στο φως της μέρας. Το λίγο φως που έχει απομείνει.

3

ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ

Η βροχή δεν σταμάτησε με την πρώτη. Ούτε με τη δεύτερη. Ουσιαστικά, δεν σταμάτησε καθόλου. Για εβδομάδες ολόκληρες ο καιρός ήταν υγρός και ήπιος. Το χώμα ήταν μονίμως νοτισμένο· ολόκληροι αυτοκινητόδρομοι ευρωπαϊκών προδιαγραφών κατέρρεαν, τα μεταναστευτικά πτηνά δεν μετανάστευαν κι υπήρχαν αναφορές για έντομα που πρώτη φορά εμφανίζονταν σε τόσο βόρεια κλίματα. Το ημερολόγιο έλεγε ότι είχε μπει ο χειμώνας, αλλά τα πάρκα του Όσλο όχι μόνο δεν ήταν χιονισμένα, δεν ήταν καν καφετιά. Ήταν καταπράσινα κι ελκυστικά όπως το τεχνητό γρασίδι στο Σον, όπου απελπισμένοι φαν της σκληρής γυμναστικής έκαναν τζόγκινγκ φορώντας τα αλά Μπγιον Ντάλι κολάν τους και περιμένοντας μάταια να πέσει χιόνι γύρω από τη λίμνη Σόνσβαν. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς η ομίχλη ήταν τόσο πυκνή που, ακόμα κι αν ο ήχος από τα βεγγαλικά που έσκαγαν στο κέντρο του Όσλο έφτανε μέχρι το προάστιο του Άσκερ, σου ήταν αδύνατον να δεις οτιδήποτε, κι ας τα άναβες στον ίδιο σου τον κήπο. Παρ' όλα αυτά, εκείνο το βράδυ οι Νορβηγοί ξόδεψαν σε βεγγαλικά περίπου εξακόσιες κορόνες ανά νοικοκυριό. Σύμφωνα με την ίδια έρευνα καταναλωτών, ο αριθμός των Νορβηγών που πραγματοποίησαν το όνειρό τους για λευκά Χριστούγεννα σε κάποια λευκή παραλία της Ταϊλάνδης είχε διπλασιαστεί μέσα στα τελευταία τρία χρόνια. Ωστόσο, και για να μείνουμε στη νοτιοανατολική Ασία, ο καιρός φαινόταν να έχει τρελαθεί παγκοσμίως: δυσοίωνα σημάδια που

συνήθως παρατηρεί κανείς στα καιρικά διαγράμματα μόνο την εποχή των τυφώνων βρίσκονταν τώρα παραταγμένα σε όλη τη θάλασσα της Κίνας. Στο Χονγκ Κονγκ, όπου ο Φεβρουάριος υποτίθεται ότι είναι ένας από τους ξηρότερους μήνες του χρόνου, η βροχή έπεφτε με το τουλούμι κι η κακή ορατότητα σήμαινε ότι η πτήση της Cathay Pacific αρ. 731 από Λονδίνο έπρεπε να κάνει ακόμα έναν κύκλο πριν καταφέρει να προσγειωθεί στο αεροδρόμιο Τσεκ Λαπ Κοκ.

«Να είστε ευχαριστημένη που δεν χρειάζεται να προσγειωθούμε στο παλιό αεροδρόμιο» είπε ο επιβάτης με τα κινέζικα χαρακτηριστικά που καθόταν δίπλα στην Κάγια Σούλνες. Η κοπέλα έσφιγγε με τέτοια δύναμη τα μπράτσα του καθίσματός της, που οι αρθρώσεις της είχαν ασπρίσει. «Βρισκόταν στο κέντρο της πόλης. Θα είχαμε πέσει πάνω σε κανέναν ουρανοξύστη».

Ήταν οι πρώτες λέξεις που ξεστόμιζε ο άντρας από τη στιγμή που απογειώθηκαν, δώδεκα ώρες πρωτότερα. Η Κάγια άδραξε την ευκαιρία για να στρέψει την προσοχή της μακριά από το γεγονός ότι είχαν πέσει σε αναταράξεις.

«Σας ευχαριστώ, αυτό ήταν πολύ καθησυχαστικό. Μήπως είστε Άγγλος;»

Ο άντρας τραβήχτηκε ενστικτωδώς προς τα πίσω, λες και κάποιος τον είχε χαστουκίσει. Η Κάγια συνειδητοποίησε ότι, υποθέτοντας πως ανήκε στους πρώην αποικιοκράτες, τον είχε προσβάλει ανεπίτρεπτα. «Ε... Κινέζος μήπως;»

Κούνησε το κεφάλι του έντονα: «Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ. Κι εσείς, δεσποινίς;».

Για μια στιγμή η Κάγια Σούλνες αναρωτήθηκε αν έπρεπε να απαντήσει «Νορβηγίδα από το Χόκσουν», αλλά περιορίστηκε σ' ένα απλό «Νορβηγίδα», το οποίο ο Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ σκέφτηκε λίγο πριν καταλήξει μ' ένα θριαμβευτικό «Αχά!» να το αλλάξει ταχύτατα σε «Σκανδιναβή» ρωτώντας την κατόπιν με τι σκοπό επισκεπτόταν το Χονγκ Κονγκ.

«Ψάχνω να βρω έναν άντρα» απάντησε εκείνη, κοιτώντας

επίμονα τα γκριζογάλαζα σύννεφα με την ελπίδα ότι σύντομα θα πατούσαν σε στέρεο έδαφος.

«Αχά!» απάντησε πάλι ο Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ. «Είστε πολύ όμορφη, δεσποινίς. Μην πιστεύετε αυτά που λένε για τους Κινέζους, ότι παντρεύονται δηλαδή μόνο Κινέζες».

Η Κάγια χαμογέλασε κουρασμένα. «Οι Κινέζοι από το Χονγκ Κονγκ, εννοείτε;»

«Ειδικά οι Κινέζοι από το Χονγκ Κονγκ» έγνεψε εκείνος με ενθουσιασμό, σηκώνοντας ψηλά το χέρι του και δείχνοντας πως δεν φορούσε βέρα. «Κάνω εμπόριο μικροτσιπ. Η οικογένειά μου έχει εργοστάσια στην Κίνα και στη Νότια Κορέα. Τι έχετε κανονίσει για απόψε;»

«Να κοιμηθώ, ελπίζω» είπε η Κάγια μ' ένα χασμουρητό.

«Κι αύριο το βράδυ;»

«Μέχρι αύριο το βράδυ ελπίζω να τον έχω βρει και να επιστρέφω σπίτι».

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Τόσο πολύ βιάζεστε, δεσποινίς;»

Η Κάγια αρνήθηκε την προσφορά του άντρα να την πετάξει κάπου με το αυτοκίνητό του και πήρε το διώροφο λεωφορείο για το κέντρο. Μία ώρα αργότερα στεκόταν ολομόναχη στον διάδρομο του ξενοδοχείου Εμπάιαρ Καουλούν, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Είχε βάλει την ηλεκτρονική κάρτα στην πόρτα του δωματίου της και το μόνο που της έμενε τώρα ήταν να την ανοίξει. Ανάγκασε το χέρι της να πιέσει το πόμολο προς τα κάτω. Κι ύστερα άνοιξε την πόρτα απότομα και κοίταξε μες στο δωμάτιο.

Κανείς.

Αναμενόμενο.

Μπήκε μέσα, έσυρε τη βαλίτσα της δίπλα στο κρεβάτι, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω, πρώτα τα σμήνη των ανθρώπων, δεκαεφτά ορόφους παρακάτω, κι ύστερα τους ουρανοξύστες, που δεν είχαν τη χάρη και, οπωσδήποτε, το μεγαλείο που χαρακτήριζε τους ουρανοξύστες του Μανχάταν, της Κουάλα Λου-

μπούρ και του Τόκιο. Τα κτίρια γύρω της υψώνονταν σαν μυρμηγκοφωλιές τερμιτών, τρομακτικά κι εντυπωσιακά την ίδια στιγμή, σαν αλλόκοτη μαρτυρία για το πώς προσαρμόζεται η ανθρωπότητα όταν εφτά εκατομμύρια άνθρωποι πρέπει να βρουν στέγη σε κάτι λιγότερο από εκατό τετραγωνικά χιλιόμετρα. Η Κάγια ένωσε την εξάντληση να την καταβάλλει, έβγαλε τα παπούτσια της και έπεσε στο κρεβάτι. Παρόλο που το δωμάτιο ήταν δίκλινο και το ξενοδοχείο τεσσάρων αστέρων, το ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά του πλάτους του κρεβατιού έπιανε ολόκληρο το δωμάτιο. Συνειδητοποίησε ότι, ανάμεσα σε όλες αυτές τις μυρμηγκοφωλιές, εκείνη έπρεπε να βρει έναν άνθρωπο που όλα έδειχναν πως δεν είχε καμιά όρεξη να βρεθεί.

Για μια στιγμή ζύγισε τις επιλογές της: να κλείσει τα μάτια της ή να αναλάβει δράση; Μετά σοβάρεψε, σηκώθηκε, γδύθηκε και μπήκε στο ντους. Όταν τελείωσε στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και επιβεβαίωσε δίχως ίχνος αυτοϊκανοποίησης αυτό που είχε πει ο Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ: ναι, ήταν όντως όμορφη. Δεν επρόκειτο περί απλής γνώμης· ήταν ένα αντικειμενικό γεγονός, όσο αντικειμενική μπορεί να είναι η ομορφιά. Τα ψηλά ζυγωματικά, τα έντονα, κατάμαυρα, καλοσχηματισμένα φρύδια της πάνω από τα σχεδόν παιδικά, ορθάνοιχτά της μάτια. Οι πράσινές τους ίριδες που λαμπύριζαν από την ένταση μιας ώριμης, νεαρής γυναίκας. Τα καστανά της μαλλιά στο χρώμα του μελιού, τα γεμάτα χείλη που έμοιαζαν να φιλάει το ένα το άλλο γύρω απ' το σχετικά μεγάλο στόμα της. Ο λεπτός, μακρύς της λαιμός, το εξίσου λυγρό κορμί της· τα δυο μικρά στήθη, δυο μικρά λοφάκια, δυο κύματα σε μια θάλασσα άψογου, αν και λευκού σαν χιόνι, δέρματος. Οι απαλές καμπύλες των γοφών της. Τα μακριά της πόδια, που είχαν κάνει δυο πρακτορεία μοντέλων από το Όσλο να ταξιδέψουν μέχρι το σχολείο της στο Χόκσουν μόνο και μόνο για να εισπράξουν την άρνησή της μ' ένα κούνημα του κεφαλιού σαν να της έλεγαν πως θα το μετανώσει. Αυτό που την είχε ευχαριστήσει περισσότερο απ' όλα

ήταν όταν κάποιος της είπε φεύγοντας: «Εντάξει, μα να θυμάσαι, αγάπη μου: δεν είσαι και η τέλεια καλλονή. Τα δόντια σου είναι μικρά και μυτερά. Μη χαμογελάς και πολύ».

Έκτοτε, χαμογελούσε ακόμα πιο ανέμελα.

Η Κάγια φόρεσε ένα χακί παντελόνι κι ένα λεπτό αδιάβροχο τζάκετ και γλίστρησε ανάλαφρα και αθόρυβα μέχρι τη ρεσεψιόν.

«Η Έπαυλη Τσάνγκινγκ;» ρώτησε ο ρεσεψιονίστας, αδυνατώντας να μη σηκώσει το ένα του φρύδι. Έδειξε προς μια κατεύθυνση: «Ανεβείτε την Κίμπερλι Ρόουντ, μετά τη Νέιθαν Ρόουντ και στρίψτε αριστερά».

Τα ξενοδοχεία και τα πανδοχεία στις χώρες που είναι μέλη της Ιντερπόλ υποχρεούνται από τον νόμο να καταγράφουν στα μητρώα τους τους ξένους πελάτες τους. Όταν όμως η Κάγια είχε επικοινωνήσει με τη γραμματέα του νορβηγού πρέσβη για να μάθει πού βρισκόταν ο άντρας τον οποίο έψαχνε, η γραμματέας της είχε εξηγήσει ότι η έπαυλη Τσάνγκινγκ δεν ήταν ούτε ξενοδοχείο ούτε «έπαυλη» – κάποια μεγάλη κι ακριβή κατοικία. Ήταν ένα συνονθύλευμα από εμπορικά καταστήματα, ταχυφαγεία, εστιατόρια κι ίσως εκατό πιστοποιημένα και μη ξενοδοχεία, από δύο μέχρι είκοσι δωματίων, στοιβαγμένα μέσα σε τέσσερα οικοδομικά τετράγωνα. Τα δωμάτια προς ενοικίαση ήταν από μικρά, απλά, καθαρά και συμπαθητικά δωματιάκια μέχρι ποντικότρυπες και κελιά ενός αστέρου. Και πάνω απ' όλα: στην Έπαυλη Τσάνγκινγκ, ένας άνθρωπος με μέτριες απαιτήσεις από τη ζωή μπορούσε να κοιμηθεί, να φάει, να ζήσει, να εργαστεί και να αναπαραχθεί δίχως ν' αφήσει στιγμή τη μυρμηγκοφωλιά.

Η Κάγια βρήκε την είσοδο του Τσάνγκινγκ από τη μεριά της Νέιθαν Ρόουντ, έναν πολυσύχναστο δρόμο γεμάτο επώνυμα προϊόντα, λαμπερές προσόψεις καταστημάτων και μεγάλες βιτρίνες. Προχώρησε στο εσωτερικό. Μυρωδιές από τις κουζίνες των ταχυφαγείων. Ήχοι από τσαγκάρηδες. Ραδιοφωνικές εκπομπές που μετέδιδαν ισλαμικές προσευχές, και κουρασμένα βλέμματα σε καταστήματα μεταχειρισμένων ρούχων. Έσκασε

ένα γρήγορο χαμόγελο σ' έναν σαστισμένο τουρίστα με σακίδιο στην πλάτη, με έναν οδηγό Lonely Planet στο χέρι και με κατάλευκα πόδια που έτρεμαν κάτω από μια υπεραισιόδοξη βερμούδα παραλλαγής.

Ένας ένστολος φρουρός κοίταξε το σημείωμα που του έδωσε κι έδειξε προς τον διάδρομο. «Τρίτος ανελκυστήρας» είπε.

Η ουρά για τον ανελκυστήρα ήταν τόσο μεγάλη που η Κάγια έπρεπε να περιμένει την τρίτη φορά που άνοιξαν οι πόρτες για να έρθει η σειρά της και να σαρδελοποιηθεί μέσα στην ετοιμόρροπη κασέλα που τρανταζόταν και την έκανε να σκέφτεται τους τσιγγάνους, που θάβουν τους νεκρούς τους όρθιους.

Το χόστελ ανήκε σ' έναν μουσουλμάνο που φορούσε τουρμπάνι και ο οποίος αμέσως, και γεμάτος ενθουσιασμό, της έδειξε για δωμάτιο ένα κιβώτιο, όπου είχαν εκ θαύματος χωρέσει μια επιτοίχια τηλεόραση στο ύψος του κρεβατιού κι ένα κλιματιστικό που γουργουρίζε πάνω απ' το κεφαλάρι. Ο ενθουσιασμός του ιδιοκτήτη μαράθηκε όταν η Κάγια διέκοψε τον οίστρο του για να του δείξει τη φωτογραφία ενός άντρα, με το όνομά του γραμμένο όπως στο διαβατήριό του, και να τον ρωτήσει αν γνώριζε πού βρισκόταν.

Βλέποντας την αντίδρασή του, έσπευσε να τον πληροφορήσει ότι ήταν η σύζυγός του. Η γραμματέας της πρεσβείας τής είχε εξηγήσει ότι η επίδειξη της αστυνομικής της ταυτότητας στο Τσάνγκινγκ ήταν τουλάχιστον «αντιπαραγωγική». Πρόσθεσε μάλιστα ότι εκείνη και ο άντρας της φωτογραφίας είχαν πέντε παιδιά. Η συμπεριφορά του ιδιοκτήτη άλλαξε άρδην. Μια νεαρή, αλλόθρησκη γυναίκα που είχε προλάβει να φέρει στον κόσμο τόσο πολλά παιδιά άξιζε τον σεβασμό του. Ξεφύσηξε βαριά, κούνησε το κεφάλι του κι είπε με θλιμμένα, στακτά αγγλικά: «Θλιβερό, θλιβερό, κυρία. Ήρθαν και πήραν διαβατήριό του».

«Ποιος;»

«Ποιος; Η Τριάδα, κυρία. Πάντα η Τριάδα είναι.»

«Η Τριάδα;»

Παρόλο που η Κάγια είχε ακουστά την οργάνωση, παρέμενε πεπεισμένη πως η κινέζικη μαφία ανήκε πρωτίστως στον κόσμο των κινούμενων σχεδίων και των ταινιών καράτε.

«Κάθισε, κυρία». Της βρήκε στα γρήγορα μια καρέκλα κι η Κάγια σωριάστηκε πάνω της. «Τον έψαχναν. Είχε βγει έξω κι έτσι πήραν το διαβατήριό του».

«Το διαβατήριό του; Γιατί;»

Ο άντρας δίστασε.

«Σας παρακαλώ. Πρέπει να μάθω».

«Φοβάμαι πως ο σύζυγος στοιχημάτιζε στα άλογα».

«Στα άλογα;»

«Στο Χάπι Βάλεϊ. Ιππόδρομο. Αίσχος».

«Χρωστάει χρήματα; Στην Τριάδα;»

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά κουνώντας το κεφάλι του αρκετές φορές, για να της δείξει ότι λυπόταν πολύ γι' αυτό το γεγονός.

«Και πήραν το διαβατήριό του;»

«Πρέπει να ξεπληρώσει το χρέος του εάν θέλει να φύγει από το Χονγκ Κονγκ».

«Μόνο από τη νορβηγική πρεσβεία μπορεί να πάρει καινούργιο διαβατήριο».

Το τουρμπάνι σείστηκε συθέμελα. «Α, μπορείς να βρεις ψεύτικο διαβατήριο εδώ στο Τσάνγκινγκ για ογδόντα δολάρια Αμερικής. Δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Το πρόβλημα, κυρία, είναι ότι το Χονγκ Κονγκ είναι νησί. Πώς ήρθες εδώ;»

«Με το αεροπλάνο».

«Και πώς θα φύγεις;»

«Με το αεροπλάνο».

«Ένα και μοναδικό αεροδρόμιο. Εισιτήρια. Όλα τα ονόματα στον υπολογιστή. Πολλά σημεία ελέγχου. Πολλοί στο αεροδρόμιο πληρώνονται από την Τριάδα για να αναγνωρίζουν πρόσωπα. Καταλαβαίνεις;»

Η Κάγια έγνεψε αργά αργά. «Είναι δύσκολο να ξεφύγει κανείς».

Ο ιδιοκτήτης του χόστελ κούνησε το κεφάλι του καγχάζοντας. «Όχι, κυρία. Είναι αδύνατον να ξεφύγει κανείς. Αλλά στο Χονγκ Κονγκ μπορεί να κρυφτεί. Εφτά εκατομμύρια άνθρωποι. Εύκολο να εξαφανιστείς».

Η Κάγια άρχισε να νιώθει έντονα την απουσία ύπνου κι έκλεισε προς στιγμή τα μάτια της. Ο ιδιοκτήτης του χόστελ μάλλον το παρεξήγησε, γιατί ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της παρηγορητικά και μουρμούρισε: «Έλα τώρα».

Δίστασε για μια στιγμή, ύστερα έσκυψε προς το μέρος της και ψιθύρισε: «Νομίζω ότι άντρας είναι ακόμη εδώ, κυρία».

«Ναι, το ξέρω».

«Όχι, εννοώ εδώ, Τσάνγκινγκ. Τον βλέπω».

Σήκωσε το κεφάλι της.

«Δυο φορές» συνέχισε. «Στου Λι Γιουάν. Εκεί τρώει. Φτηνό ρύζι. Μην πεις ότι το είπα. Ο άντρας σου είναι καλός άνθρωπος. Αλλά όλο μεπελάδες». Γύρισε το βλέμμα του προς τον ουρανό και τα μάτια του λες και χάθηκαν σχεδόν μες στο τουρμπάνι του. «Πολλούς μεπελάδες».

Το μαγαζί του Λι Γιουάν αποτελούνταν από έναν πάγκο, τέσσερα πλαστικά τραπέζια κι έναν Κινέζο που της χαμογέλασε εγκάρδια όταν έξι ώρες αργότερα και μετά από δυο μερίδες τηγανητό ρύζι, τρεις καφέδες και δυο λίτρα νερό, η Κάγια ξύπνησε μ' ένα τίναγμα, σήκωσε το κεφάλι της από το λιγδιασμένο τραπέζι και τον κοίταξε.

«Tired?» γέλασε ο Κινέζος, δείχνοντας μια ατελή σειρά δοντιών.

Η Κάγια χασμουρήθηκε, παρήγγειλε τον τέταρτο καφέ της και συνέχισε να περιμένει. Δυο Κινέζοι ήρθαν και κάθισαν στον πάγκο δίχως να δώσουν παραγγελία ή να βγάλουν μιλιά. Δεν της έριξαν ούτε μία ματιά, κι η Κάγια ήταν ευγνώμων γι' αυτό. Το

σώμα της είχε πάθει τέτοια αγκύλωση από τις τόσες ώρες πτήσης που, όπως και να καθόταν, την έσφαζαν οι πόνοι. Γύρισε το κεφάλι της δεξιά αριστερά για να βοηθήσει την κυκλοφορία του αίματος. Ύστερα προς τα πίσω. Ο αυχένας της έκανε κρακ. Το βλέμμα της έπεσε στα γαλαζόλευκα φώτα νέον στο ταβάνι. Κατέβασε μετά το κεφάλι της και κοίταξε ίσια μπροστά, αντικρίζοντας ένα χλωμό, κυνηγημένο πρόσωπο. Ο άντρας στεκόταν πίσω από τα κλειστά, μεταλλικά παραθυρόφυλλα προς τον διάδρομο και σάρωνε εξονυχιστικά το εσωτερικό του εστιατορίου. Το βλέμμα του σταμάτησε στους δύο Κινέζους που κάθονταν στον πάγκο. Τους είδε κι έσπευσε να απομακρυνθεί.

Η Κάγια σηκώθηκε όρθια αλλά το ένα της πόδι είχε μουδιάσει και λύγισε κάτω από το βάρος του σώματός της. Άρπαξε την τσάντα της και ακολούθησε κουτσαίνοντας τον άντρα, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Να μας ξανάρθετε!» άκουσε τον Λι Γιουάν να φωνάζει ξοπίσω της.

Πόσο ισχνός έμοιαζε... Στις φωτογραφίες έδειχνε μεγάλος, ψηλός· στην εκπομπή της τηλεόρασης, η καρέκλα όπου καθόταν φάνταζε λες κι είχε κατασκευαστεί για Πυγμαίους. Μα η Κάγια δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία· αυτός ήταν: το βαθουλωμένο, ξυρισμένο κεφάλι, η έντονη μύτη, τα μάτια γεμάτα σπασμένα αγγεία σαν ιστός αράχνης, κι εκείνες οι ξεπλυμένες, χλωμές, γαλάζιες ίριδες των αλκοολικών. Το θεληματικό πιγούνι με το αναπάντεχα τρυφερό, σχεδόν όμορφο στόμα.

Βγήκε κακήν κακώς στη Νέιθαν Ρόουντ. Στο φέγγος που δημιουργούσαν τα φώτα νέον κατάφερε να διακρίνει το δερμάτινο μπουφάν του που ξεχώριζε πάνω από το πλήθος. Δεν φαινόταν να βιάζεται, αλλά η Κάγια έπρεπε ν' ανοίξει το βήμα της για να τον φτάσει. Έστριψε από τον πολυσύχναστο εμπορικό δρόμο και μπήκε σε κάτι αραιοκατοικημένα στενάκια. Η Κάγια άφησε την απόσταση μεταξύ τους να μεγαλώσει. Προχωρώντας, είδε με την άκρη του ματιού της μια πινακίδα που έγραφε «Μέλντεν Ρόου».

Ο πειρασμός να τον προφτάσει και να του συστηθεί μια κι έξω, να τελειώνει με την όλη υπόθεση, ήταν μεγάλος. Αλλά είχε αποφασίσει ν' ακολουθήσει το αρχικό της σχέδιο: να ανακαλύψει πρώτα πού κατοικούσε. Η βροχή είχε σταματήσει ξαφνικά και, μέσα από μια χαραγματιά στα σύννεφα, φάνηκε ο ουρανός, μακρινός και βελούδινος, κατάστικτος με απαστράπτοντα άστρα.

Περπάτησαν για είκοσι λεπτά κι ύστερα ο άντρας σταμάτησε ξαφνικά σε μια γωνία. Η Κάγια φοβήθηκε ότι την είχε πάρει χαμπάρι. Όμως ο άντρας δεν έκανε μεταβολή· στάθηκε απλώς κι έβγαλε κάτι από μια τσέπη του μπουφάν του. Η Κάγια κοίταξε κατάπληκτη: ένα μπιμπερό.

Ο άντρας έστριψε στη γωνία κι εξαφανίστηκε.

Η Κάγια τον ακολούθησε κι έφτασε σε μια μεγάλη πλατεία γεμάτη κόσμο, κυρίως νεαρούς. Στην άλλη άκρη της πλατείας, πάνω από φαρδιές, γυάλινες πόρτες, υπήρχε μια ταμπέλα στα αγγλικά και τα κινέζικα. Η Κάγια αναγνώρισε πάνω της τους τίτλους νέων κινηματογραφικών ταινιών που δεν θα έβλεπε ποτέ. Τα μάτια της ξαναβρήκαν το δερμάτινο μπουφάν και παρακολούθησαν τον άντρα να εναποθέτει το μπιμπερό στην πλίνθινη βάση ενός χάλκινου αγάλματος που αναπαριστούσε μια αγχόνη με έτοιμη θηλιά. Ο άντρας προσπέρασε δυο κατελιγμένα παγκάκια και κάθισε στο τρίτο. Βρήκε μια εφημερίδα κι άρχισε να διαβάζει. Πέρασαν είκοσι δευτερόλεπτα. Ξανασηκώθηκε, επέστρεψε στο άγαλμα, άρπαξε το μπιμπερό, το έβαλε στην τσέπη του και άρχισε να προχωρά προς τον δρόμο απ' όπου είχε έρθει.

Η βροχή είχε ξαναρχίσει όταν έφτασαν στην είσοδο της Έπαυλης Τσάνγκινγκ. Η Κάγια άρχισε να προετοιμάζεται για να του μιλήσει. Δεν υπήρχε πια ουρά στους ανελκυστήρες, ο άντρας, όμως, ανέβηκε μια σκάλα, έστριψε δεξιά και χώθηκε μέσα σε μια περιστρεφόμενη πόρτα. Η Κάγια έτρεξε ξοπίσω του και βρέθηκε ξαφνικά σε ένα εγκαταλειμμένο, ελεεινό κλιμακοστάσιο που βρομούσε κάτουρο γάτας και βρεγμένο μπετόν. Κράτησε την ανάσα της, αλλά το μόνο που άκουγε ήταν σταγό-

νες που έσταζαν. Αποφάσισε ν' ανέβει τα σκαλιά. Από κάτω της, ο ήχος μιας πόρτας που κάποιος την είχε κλείσει με πάταγο. Κατέβηκε με φούρια τις σκάλες και βρήκε μπροστά της το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να έχει κάνει τον ήχο που άκουσε: μια βαριά, βαθουλωμένη, μεταλλική πόρτα. Άρπαξε το πόμολο, ένωσε το σώμα της να τρέμει, έκλεισε τα μάτια της κι έβρισε από μέσα της. Κι ύστερα άνοιξε με μανία την πόρτα και χώθηκε στο σκοτάδι. Δηλαδή, εκτός κτιρίου.

Κάτι έτρεξε πάνω στα πόδια της, αλλά η Κάγια ούτε ούρλιαξε ούτε κουνήθηκε.

Στην αρχή, νόμιζε ότι είχε μπει στο φρεάτιο κάποιου ανελκυστήρα. Μα κοιτώντας προς τα πάνω, ξεχώρισε μαυρισμένους, τούβλινους τοίχους σκεπασμένους με έναν πυκνό ιστό από υδροσωλήνες, καλώδια, σκεβρωμένα κομμάτια μετάλλου και μια διαλυμένη, μεταλλική σκαλωσιά. Βρισκόταν σ' έναν μικρό ακάλυπτο μεταξύ δύο κτιρίων. Το μοναδικό φως προερχόταν από ένα τετράγωνο άνοιγμα προς τα αστέρια, ψηλά πάνω από το κεφάλι της.

Παρόλο που δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό, νερό έσταζε από παντού, πάνω στο πρόσωπό της και στο ασφαλτοστρωμένο δάπεδο κάτω από τα πόδια της. Η Κάγια συνειδητοποίησε ότι έβγαινε από τις μικρές, σκουριασμένες κλιματιστικές μονάδες που προεξείχαν από την πρόσοψη των κτιρίων. Έκανε ένα βήμα πίσω κι ακούμπησε την πλάτη της πάνω στη μεταλλική πόρτα.

Περίμενε.

Και εντέλει, μέσα από το σκοτάδι, άκουσε: «Τι θέλεις;».

Η Κάγια δεν είχε ξανακούσει τη φωνή του. Ναι, δηλαδή, την είχε ακούσει σ' εκείνη την εκπομπή στην τηλεόραση, που ήταν αφιερωμένη στους κατά συρροή δολοφόνους, αλλά η πραγματικότητα της φαινόταν εντελώς διαφορετική. Είχε μια φθαρμένη, βραχνή χροιά που τον έκανε να μοιάζει μεγαλύτερος από σάραντα – η Κάγια γνώριζε πως μόλις τα είχε κλείσει. Και την ίδια στιγμή, η φωνή του ενέπνεε ηρεμία, ασφάλεια και αυτοπεποίθη-

ση και δεν ταίριαζε στο ταλαιπωρημένο πρόσωπο που είχε δει έξω από το εστιατόριο του Λι Γιουάν. Βαθιά, μεστή φωνή.

«Είμαι Νορβηγίδα» είπε η Κάγια.

Καμία απάντηση. Η Κάγια ξεροκατάπιε. Γνώριζε ότι οι πρώτες λέξεις της θα ήταν και οι πιο σημαντικές.

«Το όνομά μου είναι Κάγια Σούλνες. Έχω αναλάβει να σε βρω. Κατ' εντολή του Γκούναρ Χάγκεν».

Ουδεμία αντίδραση στο άκουσμα του ονόματος του αρχηγού του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Μήπως δεν ήταν πια εκεί;

«Διερευνώ δολοφονίες υπό την επίβλεψη του Χάγκεν» συνέχισε η Κάγια μες στο σκοτάδι.

«Συγχαρητήρια».

«Καθόλου. Ειδικά αν διαβάζεις τις νορβηγικές εφημερίδες τους τελευταίους μήνες». Η Κάγια δάγκωσε τη γλώσσα της. Τι στο καλό, έκανε και χιούμορ; Έφταιγε η απουσία ύπνου. Ή τα νεύρα της.

«Εννιώ συγχαρητήρια που έφερες εις πέρας την αποστολή σου» απάντησε η φωνή. «Με βρήκες λοιπόν. Τώρα μπορείς να γυρίσεις πίσω».

«Περίμενε!» φώναξε η Κάγια. «Δεν θες ν' ακούσεις τι έχω να σου πω;»

«Καλύτερα όχι».

Μα οι λέξεις που είχε προβάρει τόσες φορές ξέφυγαν από το στόμα της: «Δυο γυναίκες δολοφονημένες. Η ιατροδικαστική έρευνα δείχνει τον ίδιο δράστη. Πέραν αυτού, δεν έχουμε τίποτα. Τα μίντια έχουν ελάχιστες πληροφορίες αλλά κάθονται και ουρλιάζουν για έναν νέο κατά συρροή δολοφόνο. Ορισμένοι σχολιάζουν πως μπορεί να έχει εμπνευστεί από τον Χιονάνθρωπο. Έχουμε καλέσει εμπειρογνώμονες της Ιντερπόλ αλλά ούτε κι αυτοί έχουν καταφέρει να βρουν τίποτα. Η πίεση από τα μίντια και τις αρχές...»

«Και το εννιώ. Όχι» είπε η φωνή.

Μια πόρτα έκλεισε με δυνατό κρότο.

«Ει, έι! Πού είσαι; Πού πήγες;»

Ψηλαφιστά, η Κάγια προχώρησε μπροστά και βρήκε μια πόρτα. Την άνοιξε και, πριν την κυριέψει ο φόβος, βρέθηκε σε άλλο ένα σκοτεινό κλιμακοστάσιο. Κάπου ψηλότερα, διέκρινε φως. Ανέβηκε τρία τρία τα σκαλιά. Το φως έμπαινε από το τζάμι μιας περιστρεφόμενης πόρτας. Η Κάγια την έσπρωξε και βρέθηκε σ' έναν άδειο, γυμνό διάδρομο όπου κάποιος είχε προσπαθήσει μάταια να μπαλώσει τον ξεφλουδισμένο σοβά. Η υγρασία αναδυόταν από τους τοίχους σαν δύσοσμη αναπνοή. Ακουμπισμένοι στον έναν τοίχο, δυο άντρες με τσιγάρα που κρέμονταν απ' τα χείλη τους. Μια γλυκιά μυρωδιά έφτασε προς το μέρος της. Τη ζύγισαν με βλέμματα νωθρά. Υπερβολικά νωθρά, ευχήθηκε η Κάγια. Ο μικρόσωμος ήταν μαύρος, μάλλον από την Αφρική. Ο άλλος ήταν λευκός κι είχε στο μέτωπό του μια ουλή σε σχήμα πυραμίδας, σαν προειδοποιητικό τρίγωνο. Η Κάγια είχε διαβάσει στο περιοδικό *Αστυνομία* ότι στο Χονγκ Κονγκ περιπολούσαν στους δρόμους τριάντα χιλιάδες αστυνομικοί, καθιστώντας το την ασφαλέστερη μητρόπολη του κόσμου. Στους δρόμους.

«Ψάχνουμε χασισάκι, κυρία;»

Η Κάγια κούνησε το κεφάλι της αρνητικά, προσπάθησε να χαμογελάσει με αυτοπεποίθηση και να συμπεριφερθεί όπως η ίδια παρότρυνε να κάνουν τα νεαρά κορίτσια που συναντούσε στα σχολεία: σαν να ήξερε πού πήγαινε κι όχι σαν πρόβατο που είχε ξεστρατίσει από το κοπάδι. Όχι σαν θύμα.

Οι δυο άντρες τής ανταπέδωσαν το χαμόγελο. Η μοναδική άλλη έξοδος από τον διάδρομο ήταν χτισμένη με τούβλα. Έβγαλαν τα χέρια από τις τσέπες τους και τα τσιγάρα απ' το στόμα τους.

«Μήπως παρεούλα, τότε;»

«Λάθος πόρτα μάλλον» απάντησε η Κάγια στ' αγγλικά κι έκανε μεταβολή για να φύγει. Ένα χέρι την άρπαξε από τον καρπό. Ο τρόμος είχε γεύση αλουμινίου μες στο στόμα της. Θεωρητικά, ήξερε τι να κάνει. Είχε προπονηθεί για τέτοιες καταστά-

σεις πάνω στον τάπητα ενός καλοφωτισμένου γυμναστηρίου, έχοντας γύρω της τον εκπαιδευτή και τους συναδέλφους της.

«Σωστή πόρτα, σωστή πόρτα, κυρία. Αποδώ είναι η διασκέδαση». Η ανάσα του στο πρόσωπό της βρόμαγε ψάρι, κρεμμύδι και μαριχουάνα. Στο γυμναστήριο η Κάγια είχε έναν μόνο αντίπαλο.

«Όχι, ευχαριστώ» τους είπε, προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή της σταθερή.

Ο μαύρος άντρας την πλησίασε από το πλάι και της έπιασε και τον άλλο καρπό, και με φωνή που μια γινόταν ψιθυριστή και μια δυνάμωνε, της είπε: «Εμείς θα σου δείξουμε».

«Μόνο που δεν υπάρχουν και πολλά πολλά να δει, ε;»

Τρία κεφάλια γύρισαν απότομα προς την πόρτα.

Η Κάγια ήξερε πως το διαβατήριό του έλεγε ύψος ένα κι ενενήντα δύο. Αλλά στο άνοιγμα της πόρτας που ήταν φτιαγμένη για τα μέτρα του Χονγκ Κονγκ, ο άντρας φάνταζε τουλάχιστον δύο δέκα. Και διπλάσιος σε όγκο απ' ό,τι μία ώρα νωρίτερα. Τα χέρια του κρέμονταν στο πλάι, ελαφρώς απομακρυσμένα από το κορμί του, μα εκείνος δεν κινήθηκε, δεν τους αγριοκοίταξε, ούτε φώναξε· κοίταξε μόνο ήρεμα τον λευκό άντρα και επανέλαβε: «Τι λες, υπάρχουν, jau-ye;».

Η Κάγια ένιωσε τα δάχτυλα του λευκού άντρα να σφίγγουν κι ύστερα να χαλαρώνουν γύρω από τον καρπό της. Παρατήρησε τον μαύρο που ζύγιαζε το βάρος του μια στο ένα πόδι, μια στο άλλο.

«Ng-goí» είπε ο άντρας στο άνοιγμα της πόρτας.

Ένιωσε τα χέρια τους να την αφήνουν, διστακτικά.

«Ελα, πάμε» της είπε, παίρνοντας το χέρι της απαλά.

Η Κάγια ένιωσε τα μάγουλά της να καίνε καθώς αποχωρούσαν. Από την ένταση και την ντροπή. Ντροπή για την ανακούφιση που ένιωθε, για το πόσο βραδυκίνητο είχε αποδειχτεί το μυαλό της, για το πόσο πρόθυμα τον άφησε να κανονίσει τα δυο άκακα βαποράκια που ήθελαν μονάχα να την ταράξουν λίγο.

Τη συνόδεψε δυο ορόφους πιο πάνω, πέρασαν μέσα από μία

ακόμα περιστρεφόμενη πόρτα, στάθηκαν μπροστά σ' έναν ανελκυστήρα, εκείνος πάτησε το βελάκι προς τα κάτω και εστίασε το βλέμμα του στον φωτεινό αριθμό 11 πάνω από την πόρτα. «Άλλοδαποί εργάτες» είπε. «Βαριούνται μόνοι τους».

«Το ξέρω» του απάντησε εκείνη προκλητικά.

«Πάτησε το G για το ισόγειο, στρίψε δεξιά και προχώρησε ίσια. Θα βγεις κατευθείαν στη Νέιθαν Ρόουντ».

«Σε παρακαλώ, άκουσέ με. Είσαι ο μοναδικός στο Ανθρωποκτονιών που έχει εμπειρία με κατά συρροή δολοφόνους. Εσύ έπιασες τον Χιονάνθρωπο».

«Σωστά» απάντησε εκείνος. Η Κάγια είδε το βλέμμα του να παίζει και το δάχτυλό του να διατρέχει το πιγούνι του μέχρι και το δεξί του αυτί. «Κι ύστερα παραιτήθηκα».

«Παραιτήθηκες; Πήρες αναρρωτική άδεια, θες να πεις».

«Παραιτήθηκα. Σαν να λέμε τετέλεται».

Για πρώτη φορά η Κάγια παρατήρησε την αφύσικη προεξοχή που έκανε η γνάθος του προς τα δεξιά.

«Ο Γκούναρ Χάγκεν λέει ότι όταν έφυγες από το Όσλο πριν από έξι μήνες συμφώνησε να σου δώσει άδεια μέχρι νεωτέρας».

Ο άντρας χαμογέλασε και η Κάγια είδε το πρόσωπό του να μεταμορφώνεται. «Επειδή ο Χάγκεν αδυνατεί να το χωνέψει...» Σώπασε και το χαμόγελό του έσβησε. Το βλέμμα του στράφηκε ξανά προς τον φωτεινό αριθμό πάνω απ' τον ανελκυστήρα, που τώρα ήταν το 5. «Όπως και να 'χει, δεν δουλεύω πια για την αστυνομία».

«Σε έχουμε ανάγκη...» Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήξερε ότι το πήγαινε φιρί φιρί, αλλά κάτι έπρεπε να κάνει πριν τον ξαναχάσει. «Κι εσύ έχεις ανάγκη εμάς».

Τα μάτια του γύρισαν και την κοίταξαν. «Τι στον άνεμο σε κάνει να πιστεύεις κάτι τέτοιο;»

«Χρωστάς χρήματα στην Τριάδα. Αγοράζεις φούντα απ' τον δρόμο μέσα σ' ένα μπιμπερό. Ζεις...» η Κάγια έκανε μια γκριμάτσα «...εδώ μέσα. Και δεν έχεις πια διαβατήριο».

«Μια χαρά περνάω εδώ. Τι να το κάνω το διαβατήριό;»

Μ' ένα μικρό κουδούνισμα η πόρτα άνοιξε τρίζοντας, κι ένας ζεστός, δυσώδης αέρας ξεπήδησε από τα κορμιά που ήταν στοιβαγμένα μες στον ανελκυστήρα.

«Δεν φεύγω!» είπε η Κάγια, δυνατότερα απ' ό,τι υπολόγιζε. Τα πρόσωπα των ανθρώπων γύρισαν και την κοίταξαν με ένα μείγμα ανυπομονησίας και εμφανούς περιέργειας.

«Κι όμως, φεύγεις» απάντησε εκείνος, βάζοντας το χέρι του στην πλάτη της και σπρώχνοντάς την προσεκτικά κι αποφασιστικά προς το εσωτερικό. Την περιτριγύρισαν αμέσως ανθρώπινα κορμιά, κλείνοντάς της τον δρόμο και κάνοντας αδύνατη οποιαδήποτε κίνηση. Κατάφερε να γυρίσει το κεφάλι της προς το μέρος του καθώς οι πόρτες έκλειναν πίσω τους.

«Χάρι!» φώναξε.

Μα εκείνος είχε ήδη φύγει.

4

SEX PISTOLS

Ο ηλικιωμένος ιδιοκτήτης του χόστελ ακούμπησε σκεπτικός το δάχτυλό του στο μέτωπο κάτω από το τουρμπάνι και την κοίταξε έντονα, για πολλή ώρα. Ύστερα σήκωσε το τηλέφωνο και κάλεσε έναν αριθμό. Είπε δυο τρεις λέξεις στ' αραβικά κι ύστερα το έκλεισε. «Περίμενε» είπε. «Ίσως. Ίσως όχι».

Η Κάγια χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

Κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλο στο στενό τραπέζι που χρησίμευε ως ρεσεψιόν και περίμεναν.

Χτύπησε το τηλέφωνο. Ο ιδιοκτήτης το σήκωσε, άκουσε και το ξανακατέβασε, δίχως να πει λέξη.

«Εκατόν πενήντα χιλιάδες δολάρια» είπε.

«Εκατόν πενήντα;» επανέλαβε η Κάγια, αδυνατώντας να το πιστέψει.

«Δολάρια Χονγκ Κονγκ, κυρία».

Η Κάγια έκανε υπολογισμούς με το μυαλό της. Γύρω στις εκατόν τριάντα χιλιάδες νορβηγικές κορόνες. Περίπου το διπλάσιο απ' ό,τι την είχαν εξουσιοδοτήσει να πληρώσει.

Τον βρήκε περασμένα μεσάνυχτα, σχεδόν σαράντα ώρες από την τελευταία φορά που είχε κοιμηθεί. Έψαχνε εξονυχιστικά τον τομέα Η του Τσάνγκινγκ τρεις ολόκληρες ώρες. Είχε σχηματίσει έναν πλήρη νοητό χάρτη του τομέα, καθώς κινούνταν από χόστελ σε χόστελ κι από καφέ σε ταχυφαγείο, από τα σαλόνια για μασάζ στους κοιτώνες για τους αλλοδαπούς εργάτες από την

Αφρική και το Πακιστάν, κοιτώνες δίχως δωμάτια, μόνο χωρίσματα, δίχως πόρτες, δίχως τηλεοράσεις, δίχως κλιματισμό και δίχως ιδιωτική ζωή. Ο μαύρος νυχτοφύλακας στην είσοδο ενός κοιτώνα είχε κοιτάξει τη φωτογραφία που του έδωσε η Κάγια για αρκετή ώρα· το εκατοδύλαρο που του πρόσφερε για ακόμα περισσότερη· κι ύστερα το σέπωσε κι έδειξε με το δάχτυλο έναν από τους θαλαμίσκους.

Χάρι Χόλε, σκέφτηκε εκείνη. Σε τσάκωσα.

Βρισκόταν ξαπλωμένος ανάσκελα πάνω σ' ένα απλό στρώμα κι ανέπνεε σχεδόν ανεπαίσθητα. Μια βαθιά ρυτίδα χαράκωνε το μέτωπό του. Η προεξοχή στη γνάθο του κάτω από το δεξί αυτί ξεχώριζε ακόμα περισσότερο τώρα που κοιμόταν. Ήχοι από άντρες που έβηχαν και ροχάλιζαν έφταναν στ' αυτιά της από τους άλλους θαλαμίσκους. Από την οροφή έσταζε νερό, χτυπούσε στο πάτωμα με βαθιούς, απογοητευμένους στεναγμούς. Στο άνοιγμα του θαλαμίσκου ξεγλιστρούσε το γαλάζιο φως από τα φώτα νέον της ρεσεψιόν. Μπροστά στο παράθυρο υπήρχε ένα ντουλάπι· παραδίπλα μια καρέκλα κι ένα πλαστικό μπουκάλι νερό δίπλα στο στρώμα. Και μια γλυκόπικρη μυρωδιά, σαν καμένο λάστιχο. Στο πάτωμα, δίπλα στο μπιμπερό, υπήρχε ένα τασάκι. Απάνω του, ένα τσιγάρο έκαιγε ακόμη. Η Κάγια κάθισε στην καρέκλα και συνειδητοποίησε ότι ο Χάρι κρατούσε κάτι στη χούφτα του χεριού του. Έναν λιπαρό, κιτρινωπό σβόλο. Η Κάγια είχε δει αρκετό χασίς στις περιπολίες της για να καταλάβει ότι αυτό εδώ δεν ήταν χασίς.

Η ώρα είχε πάει σχεδόν δύο όταν ξύπνησε ο Χάρι.

Η Κάγια αντιλήφθηκε μια μικροσκοπική αλλαγή στον ρυθμό της αναπνοής του και, ξαφνικά, το ασπράδι των ματιών του γυάλισε μες στη νύχτα.

«Ράκελ;» ψιθύρισε. Και ξανακοιμήθηκε.

Μισή ώρα αργότερα άνοιξε τα μάτια του διάπλατα, αναπήδησε, κοίταξε γύρω του κι αμέσως έκανε να πιάσει κάτι κάτω από το στρώμα του.

«Εγώ είμαι, η Κάγια» είπε εκείνη ψιθυριστά. «Η Κάγια Σούλνες».

Το σώμα μπροστά στα πόδια της σταμάτησε στη μέση της κίνησης. Κι ύστερα κατέρρευσε πάνω στο στρώμα.

«Τι σκατά κάνεις εσύ εδώ;» βόγκηξε, με μια φωνή ακόμη βαθιά απ' τον ύπνο.

«Ήρθα να σε πάρω».

Εκείνος κάγχασε με τα μάτια του κλειστά. «Να με πάρεις; Τα ίδια θα λέμε πάλι;»

Η Κάγια έβγαλε έναν φάκελο, έσκυψε προς το μέρος του και τον κράτησε μπροστά στο πρόσωπό του. Εκείνος άνοιξε το ένα του μάτι.

«Αεροπορικό εισιτήριο. Για το Όσλο».

Το μάτι ξανάκλεισε. «Ευχαριστώ, αλλά θα μείνω εδώ».

«Εάν μπορώ να σε βρω εγώ, τότε μπορούν κι εκείνοι».

Ο Χάρι δεν απάντησε. Η Κάγια περίμενε, ακούγοντας την ανάσα του και το νερό που έσταζε αναστενάζοντας. Ξανάνοιξε τα μάτια του, έτριψε το πρόσωπό του κάτω από το δεξί του αυτί και στηρίχτηκε στους αγκώνες του.

«Έχεις τσιγάρο;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. Ο Χάρι πέταξε από πάνω του το σεντόνι, σηκώθηκε και πήγε προς το ντουλάπι. Παρόλο που ζούσε σ' ένα υποτροπικό κλίμα, ήταν αναπάντεχα χλωμός. Και αδυνατισμένος, τόσο που φαινόταν τα πλευρά του, ακόμα και στην πλάτη. Η κορμοστασιά του έδειχνε ότι κάποτε ήταν καλογυμνασμένος, αλλά οι παραμελημένοι του μύες έμοιαζαν τώρα με σκιές κάτω απ' το λευκό του δέρμα. Άνοιξε το ντουλάπι. Η Κάγια παρατήρησε με έκπληξη ότι τα ρούχα ήταν διπλωμένα και τακτοποιημένα. Φόρεσε ένα κοντομάνικο κι ένα τζιν παντελόνι, αυτό που φορούσε και την προηγούμενη, και με δυσκολία τράβηξε ένα τσαλακωμένο πακέτο τσιγάρα από την κλωτόσπητη.

Έχωσε τα πόδια του σ' ένα ζευγάρι σαγιονάρες και την προσέπαρασε, ανάβοντας συγχρόνως τον αναπτήρα του.

«Έρχεσαι;» της είπε. «Ωρα για δείπνο».

Η ώρα είχε πάει σχεδόν τρεις το πρωί. Γκρίζες, μεταλλικές γρίλιες κάλυπταν τις βιτρίνες των καταστημάτων και των εστιατορίων στο Τσάνγκινγκ. Όχι όμως και του Λι Γιουάν.

«Και πώς βρέθηκες τελικά στο Χονγκ Κονγκ;» ρώτησε η Κάγια, κοιτάζοντας τον Χάρι που κρατούσε ένα λευκό μπολάκι κι έχωνε στο στόμα του ολόκληρες μπουκιές από φιλά νουντλς, με έναν άκομπο μα αποτελεσματικό τρόπο.

«Με το αεροπλάνο. Κρυώνεις;»

Η Κάγια έβγαλε αμέσως τις παλάμες της κάτω από τους γοφούς της. «Γιατί εδώ όμως;»

«Στη Μανίλα πήγαινα. Το Χονγκ Κονγκ ήταν η ενδιαμέση στάση».

«Στις Φιλιππίνες. Και τι θα έκανες εκεί;»

«Θα βούταγα σ' ένα ηφαίστειο».

«Ποιο ηφαίστειο;»

«Τι να σου πω; Ξέρεις κανένα;»

«Μπα. Έχω διαβάσει μόνο ότι υπάρχουν αρκετά. Στην... εμ... Λουζόν;»

«Δεν τα πας κι άσχημα. Υπάρχουν συνολικά δεκαοχτώ ηφαίστεια. Τρία από αυτά στη Λουζόν. Εγώ ήθελα ν' ανέβω στο βουνό Μαγιόν. Δυόμισι χιλιάδες μέτρα. Στρωματοηφαίστειο».

«Κωνικό ηφαίστειο με απότομες πλαγιές που δημιουργήθηκε από επάλληλα στρώματα λάβας».

Ο Χάρι σταμάτησε να μασουλάει και την κοίταξε. «Και εκρήξεις στη σύγχρονη εποχή;»

«Πολλές. Τριάντα;»

«Τα αρχεία λένε σαράντα εφτά, από το 1616. Η τελευταία το 2002. Υπεύθυνη για τουλάχιστον τρεις χιλιάδες θανάτους».

«Τι συνέβη;»

«Η πίεση έφτασε στο αμήν».

«Εννοώ μ' εσένα, τι σου συνέβη;»

«Αυτό εννοώ κι εγώ». Η Κάγια νόμιζε ότι είδε ένα αχνό χαμόγελο. «Εξερράγη κι άρχισα να τα πίνω στο αεροπλάνο. Με ανάγκασαν να κατέβω στο Χονγκ Κονγκ».

«Υπάρχουν αρκετές πτήσεις για τη Μανίλα από εδώ».

«Συνειδητοποίησα ότι, πλην των ηφαιστειών, το Χονγκ Κονγκ δεν στερείται τίποτα έναντι της Μανίλα».

«Όπως;»

«Όπως επαρκή απόσταση από τη Νορβηγία».

Η Κάγια έγνεψε καταφατικά. Είχε διαβάσει τις εκθέσεις για την υπόθεση του Χιονάνθρωπου.

«Και κυρίως» συνέχισε ο Χάρι, δείχνοντας με ένα από τα ξυλάκια του «το Χονγκ Κονγκ έχει τα νουντλς του Λι Γιουάν. Πρέπει να τα δοκιμάσεις. Μια μπουκιά φτάνει να σε πείσει ν' αλλάξεις υπηκοότητα».

«Μια μπουκιά νουντλς; Ή το όπιο;»

Δεν ήταν στο στίλ της να είναι τόσο άμεση, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να καταπνίξει τη συστολή της. Είχε μία και μοναδική ευκαιρία να πετύχει τον σκοπό για τον οποίο είχε έρθει στο Χονγκ Κονγκ.

Εκείνος σήκωσε τους ώμους του κι επικεντρώθηκε στα νουντλς του.

«Καπνίζεις συχνά όπιο;»

«Σπάνια».

«Και γιατί το κάνεις;»

Της απάντησε με γεμάτο το στόμα. «Για να μην πίνω. Είμαι αλκοολικός. Ορίστε, να ένα ακόμα πλεονέκτημα του Χονγκ Κονγκ σε σχέση με τη Μανίλα: μικρότερες ποινές για ντόπα. Και καθαρότερες φυλακές».

«Το ήξερα ότι είχες πρόβλημα με το αλκοόλ, αλλά δεν ήξερα ότι ήσουν και ναρκομανής».

«Αναλόγως. Τι εννοείς με το “ναρκομανής”;»

«Πρέπει να πάρεις το ναρκωτικό σου;»

«Όχι, αλλά το θέλω».

«Γιατί;»

«Για να μουδιάσουν οι αισθήσεις μου. Κοίτα, Σούλνες, όλο αυτό αρχίζει να μοιάζει με συνέντευξη για μια δουλειά που δεν θέλω. Έχεις δοκιμάσει ποτέ σου όπιο;»

Η Κάγια κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Είχε δοκιμάσει μαριχουάνα μερικές φορές, όταν γύριζε τη Λατινική Αμερική μ' ένα σακίδιο στον ώμο, αλλά δεν της είχε αρέσει κι ιδιαίτερα.

«Ε, οι Κινέζοι το έχουν δοκιμάσει. Διακόσια χρόνια πριν, οι Βρετανοί άρχισαν να εισάγουν όπιο από την Ινδία για να βελτιώσουν το εμπορικό τους ισοζύγιο. Κι έκαναν τους μισούς Κινέζους ναρκομανείς εν μία νυκτί» είπε και χτύπησε τα δάχτυλα του άδειου χεριού του. «Και όταν οι κινέζικες αρχές, πολύ σοφά, αποφάσισαν να το απαγορεύσουν, οι Βρετανοί τους κήρυξαν πόλεμο για να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους να ναρκώνουν την Κίνα και να την έχουν του χεριού τους. Είναι σαν η Κολομβία να βομβαρδίζει τη Νέα Υόρκη γιατί οι Αμερικανοί κατάσχεσαν την κοκαΐνη στα σύνορά τους».

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Στο ότι νιώθω πως είναι υποχρέωσή μου, ως Ευρωπαίου, να καπνίσω λίγα απ' τα σκατά που εισάγαμε σ' αυτή τη χώρα».

Η Κάγια άκουσε τον εαυτό της να γελάει. Είχε πραγματικά ανάγκη να κοιμηθεί.

«Σε παρακολουθούσα όταν έκανες την ανταλλαγή» του είπε. «Είδα πώς το κάνεις. Το μπιμπερό είχε λεφτά όταν το άφησες στη βάση του αγάλματος κι ύστερα είχε όπιο. Σωστά;»

«Μμμ» είπε ο Χάρι με το στόμα γεμάτο νουντλς. «Μήπως έχεις κάνει στο Ναρκωτικών;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Γιατί μπιμπερό όμως;»

Ο Χάρι τεντώθηκε, φέρνοντας τα χέρια του πάνω από το κεφάλι. Το μπολ μπροστά του ήταν άδειο. «Το όπιο βρομάει. Εάν το έχεις στην τσέπη σου ή σε αλουμινόχαρτο, τα σκυλιά του Τμήματος Ναρκωτικών μπορούν να σε μυρίσουν κι ανάμεσα στο

πλήθος. Τα μπιμπερό δεν επιστρέφονται κι έτσι δεν υπάρχει ο κίνδυνος να το βουτήξει κάποιο παιδί ή κάποιος αλκοολικός κατά τη διάρκεια της ανταλλαγής. Έχει συμβεί κι αυτό».

Η Κάγια έγνεψε αργά. Ο Χάρι είχε αρχίσει να χαλαρώνει. Υπομονή χρειαζόταν μόνο. Όλους τους πιάνει η πολυλογία όταν έχουν να μιλήσουν τη μητρική τους γλώσσα μήνες ολόκληρους. Φυσιολογικό είναι. Για προχώρα, για προχώρα.

«Και σου αρέσουν τα άλογα;»

Εκείνος μασουλούσε τώρα μια οδοντογλυφίδα. «Όχι ακριβώς. Είναι τόσο δύσθυμα ώρες ώρες».

«Ναι, αλλά σου αρέσει να στοιχηματίζεις σ' αυτά».

«Ναι, μου αρέσει. Αλλά δεν είμαι εθισμένος στον τζόγο».

Χαμογέλασε, και η Κάγια εντυπωσιάστηκε για μία ακόμα φορά από τον τρόπο που το χαμόγελο μεταμόρφωνε το πρόσωπό του, το έκανε ανθρώπινο, προσιτό, αγορίστικο. Και θυμήθηκε το κομμάτι του ανοιχτού ουρανού που είχε προλάβει να δει πάνω από τη Μέλντεν Ρόου.

«Ο τζόγος είναι πολύ κακή στρατηγική μακροπρόθεσμα. Αλλά αν δεν έχεις τίποτα να χάσεις, είναι η μοναδική στρατηγική που σου απομένει. Εγώ πόνταρα ό,τι είχα και αρκετά που δεν είχα σε μία και μοναδική κούρσα».

«Εβαλες ό,τι είχες σ' ένα άλογο;»

«Σε δύο. Στοίχημα quinella: διαλέγεις ποια δύο άλογα θα τερματίσουν πρώτα, ασχέτως ποιο από τα δύο θα νικήσει».

«Και δανείστηκες χρήματα από την Τριάδα;»

Είδε τα μάτια του Χάρι να διαστέλλονται από έκπληξη.

«Για ποιον λόγο να δανείσει ένα σοβαρό κινέζικο καρτέλ χρήματα σ' έναν ξένο που καπνίζει όπιο και δεν έχει τίποτα να χάσει;»

«Να σου πω» είπε ο Χάρι βγάζοντας ένα τσιγάρο από το πακέτο. «Ως ξένος, μπορείς να παρακολουθήσεις τις κούρσες στο Χάπι Βάλεϊ από το θεωρείο των VIP για τις πρώτες τρεις εβδομάδες από την άφιξή σου στη χώρα, με βάση τη σφραγίδα στο

διαβατήριό σου». Άναψε το τσιγάρο του και φύσηξε τον αέρα προς τον ανεμιστήρα της οροφής, που γυρνούσε τόσο αργά ώστε οι μύγες τον χρησιμοποιούσαν σαν καρουζέλ. «Υπάρχουν κι ενδυματολογικοί κανόνες, οπότε πήγα και μου έραφαν ένα κοστούμι. Οι πρώτες δύο εβδομάδες ήταν αρκετές για να με δελεάσουν. Εκεί γνώρισα τον Χέρμαν Κλούιτ, έναν Νοτιοαφρικανό που έκανε τεράστια περιουσία με ορυχεία στην Αφρική. Μου έμαθε πώς να χάνω διόλου ευκαταφρόνητα ποσά με πάρα πολύ στιλ. Γούσταρα τρελά. Το βράδυ πριν την κούρσα, την τρίτη εβδομάδα, ο Κλούιτ με κάλεσε για δείπνο. Διασκέδασε τους καλεσμένους του επιδεικνύοντας τη συλλογή του από αφρικανικά σύνεργα βασανιστηρίων από την Γκόμα. Τότε ήταν που ο σοφέρ του μου έδωσε κάτι εμπιστευτικές πληροφορίες. Το φαβορί μιας κούρσας, λέει, είχε τραυματιστεί αλλά το κρατούσαν κρυφό και θα το έβαζαν να τρέξει. Το θέμα ήταν ότι με τόσο ξεκάθαρο φαβορί, θα δημιουργούνταν αυτό που λέμε *minus pool*, δηλαδή θα σου ήταν αδύνατον να κερδίσεις χρήματα ποντάροντας πάνω του. Αλλά μπορούσες να κερδίσεις ποντάροντας εναντίον άλλων στοιχημάτων. Παίζοντας, π.χ., *quinella*. Για να κερδίσεις, όμως, ένα καλό ποσό, έπρεπε να στοιχηματίσεις ένα αρκετά μεγάλο κεφάλαιο. Ο Κλούιτ μού δάνεισε χρήματα λόγω της ειλικρινούς μου φάτσας. Κι ενός κοστουμιού ραμμένου και κομμένου στα μέτρα μου». Ο Χάρι φάνηκε να χαμογελάει στη θύμηση των γεγονότων, χαζεύοντας την καύτρα του τσιγάρου του.

«Και;» ρώτησε η Κάγια.

«Και το φαβορί κέρδισε με έξι μήκη διαφορά» είπε ο Χάρι σηκώνοντας τους ώμους. «Όταν εξήγησα στον Κλούιτ ότι δεν είχα δεκάρα τσακιστή, φάνηκε πραγματικά να με συμπονά. Μου εξήγησε ότι, ως επιχειρηματίας, έπρεπε να παραμείνει πιστός στις επιχειρηματικές του αρχές. Με διαβεβαίωσε ότι κάτι τέτοιο δεν περιελάμβανε τη χρήση κονγκολέζικων οργάνων βασανιστηρίων αλλά, πολύ απλά, την πώληση του χρέους μου στην Τριάδα, μ' ένα μικρό κουρεματάκι. Κάτι που, όπως παραδέχτηκε, δεν

ήταν και η καλύτερη επιλογή. Θα περίμενε, όμως, τριάντα έξι ώρες πριν το πουλήσει, ώστε να προλάβω να την κοπανήσω από το Χονγκ Κονγκ».

«Αλλά δεν έφυγες».

«Καμιά φορά αργώ να μπω στο νόημα».

«Και μετά;»

Ο Χάρι άνοιξε τα χέρια του διάπλατα. «Και μετά, αυτό. Εδώ, στο Τσάνγκινγκ».

«Και τα μελλοντικά σου σχέδια;»

Ο Χάρι σήκωσε τους ώμους κι έκανε να σβήσει το τσιγάρο του. Και η Κάγια θυμήθηκε το εξώφυλλο του δίσκου που της είχε δείξει κάποτε ο Έβεν, με τη φωτογραφία του Σιντ Βίσιους από τους Sex Pistols. Και τη μουσική που έπαιζε στο βάθος: *No fu-ture, no fu-ture*.

Ο Χάρι έσβησε το τσιγάρο του. «Άκουσες ό,τι χρειαζόσουν ν' ακούσεις, Κάγια Σούλνες».

«Ό,τι χρειαζόμουν;» απάντησε σκυθρωπή. «Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις».

«Δεν καταλαβαίνεις;» Σηκώθηκε όρθιος. «Τι νομίζεις; Ότι κάθομαι και φλυαρώ για όπιο και στοιχήματα επειδή είμαι ένας μοναχικός Νορβηγός που έτυχε να συναντήσει μια συμπατριώτισσά του;»

Η Κάγια δεν απάντησε.

«Το κάνω για να συνειδητοποιήσεις ότι δεν είμαι ο άνθρωπος που χρειάζεστε. Για να πας πίσω χωρίς να έχεις την αίσθηση ότι δεν εκτέλεσες το καθήκον σου. Για να μην ξαναβρεθείς σε μπελάδες μέσα σε σκοτεινά κλιμακοστάσια κι εγώ να μπορέσω να ξανακοιμηθώ με την ησυχία μου χωρίς ν' ανησυχώ ότι θα οδηγήσεις τους δανειστές μου κατευθείαν σ' εμένα».

Η Κάγια τον περιεργάστηκε. Υπήρχε κάτι το αυστηρό, το ασκητικό επάνω του, το οποίο ερχόταν όμως σε αντίθεση με το παιχνίδισμα των ματιών του, που ήταν σαν να σου έλεγε ότι δεν ήταν ανάγκη να τα παίρνει κανείς όλα στα σοβαρά. Ή, για να

είμαστε πιο συγκεκριμένοι, ότι τα είχε όλα γραμμένα στ' αρχίδια του.

«Περίμενε!» Η Κάγια άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε από μέσα ένα μικρό, κόκκινο σημειωματάριο. Του το έδειξε και παρατήρησε την αντίδρασή του. Είδε την έκπληξη να απλώνεται στο πρόσωπό του καθώς το ξεφύλλιζε.

«Τι σκατά; Μοιάζει ακριβώς με το διαβατήριό μου».

«Είναι το διαβατήριό σου».

«Αμφιβάλλω αν το Ανθρωποκτονιών διαθέτει τον προϋπολογισμό για κάτι τέτοιο».

«Τα χρέη σου έχουν πέσει» είπε φέματα η Κάγια. «Μου έκαναν έκπτωση».

«Εύχομαι πραγματικά να σου έκαναν, γιατί δεν έχω καμία πρόθεση να επιστρέψω στο Όσλο».

Η Κάγια τον κάρφωσε με το βλέμμα της. Γεμάτη αγωνία. Δεν γινόταν αλλιώς: έπρεπε να παίξει και το τελευταίο της χαρτί, αυτό που ο Γκούναρ Χάγκεν τής είχε πει ν' αφήσει για το τέλος, αν ο παλιομπάσταρδος αποδεικνυόταν ισχυρογνώμων.

«Υπάρχει και κάτι ακόμα» είπε η Κάγια, προετοιμάζοντας τον εαυτό της.

Το ένα φρύδι του Χάρι σηκώθηκε ψηλά. Ίσως και κάτι να έπιασε στον τόνο της φωνής της.

«Ο πατέρας σου, Χάρι». Η Κάγια συνειδητοποίησε ότι ενστικτωδώς είχε χρησιμοποιήσει το μικρό του όνομα. Έπεισε τον εαυτό της ότι το έκανε με ειλικρίνεια, όχι μόνο για εφέ.

«Ο πατέρας μου;» απάντησε εκείνος, λες κι ένιωθε έκπληξη που μάθαινε ότι δεν ήταν ορφανός.

«Ναι. Επικοινωνήσαμε μαζί του για να μάθουμε πού βρισκόσουν. Για να μην τα πολυλογώ, είναι άρρωστος».

Κατέβασε το βλέμμα της στο τραπέζι.

Τον άκουσε να ξεφυσάει. Η υπνηλία είχε επιστρέψει στον τόνο της φωνής του. «Πολύ άρρωστος;»

«Ναι. Και λυπάμαι που το μαθαίνεις από μένα».

Δεν τολμούσε ακόμη να σηκώσει το βλέμμα της. Ντρεπόταν. Περίμενε. Πίσω από τον πάγκο του Λι Γιουάν ακουγόταν το σφυροκόπημα από τα καντονέζικα της τηλεόρασης. Κατάπτε και περίμενε. Έπρεπε να κοιμηθεί, σύντομα.

«Πότε φεύγει το αεροπλάνο;»

«Στις οχτώ» απάντησε εκείνη. «Θα περάσω να σε πάρω σε τρεις ώρες από την έξοδο, εδώ».

«Άσε, θα έρθω μόνος μου. Έχω να τακτοποιήσω πρώτα ένα δυο πραγματάκια».

Άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της, με την παλάμη προς τα επάνω. Εκείνη τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Και για να το κάνω, χρειάζομαι το διαβατήριό μου. Κι εσύ κάτι πρέπει να φας. Να βάλεις και λίγο κρέας πάνω στα κοκαλάκια σου» της είπε.

Η Κάγια δίστασε. Κι ύστερα του έδωσε διαβατήριό και εισιτήριο.

«Σ' εμπιστεύομαι» του είπε.

Την κοίταξε ανέκφραστα.

Κι εξαφανίστηκε.

Το ρολόι πάνω από τη θύρα C4 στο αεροδρόμιο του Τσεκ Λαπ Κοκ έδειχνε οχτώ παρά τέταρτο και η Κάγια είχε πια παραιτηθεί. Φυσικά και δεν θα ερχόταν. Όταν πληγώνονται, άνθρωποι και ζώα ενστικτωδώς κρύβονται. Κι ο Χάρι Χόλε είχε σαφώς πληγωθεί. Η αναφορά στην υπόθεση του Χιονάνθρωπου περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια τις δολοφονίες των θυμάτων. Αλλά ο Γκούναρ Χάγκεν τής είχε εξηγήσει και ό,τι είχε παραληφθεί: το πώς η πρώην σύντροφος του Χάρι Χόλε, η Ράκελ, κι ο γιος της Όλεγκ, είχαν καταλήξει στα νύχια του παρανοϊκού δολοφόνου. Πώς το είχαν σκάσει από τη χώρα με το που έληξε η υπόθεση. Και πώς ο Χάρι είχε υποβάλει την παραίτησή του και είχε εξαφανιστεί. Ήταν πολύ πιο πληγωμένος απ' όσο είχε φανταστεί η Κάγια.

Η Κάγια είχε ήδη δείξει την κάρτα επιβίβασης και κατευθυ-

νόταν στη φισούνα σκεφτόμενη πώς θα εξέθετε την όλη αποτυχημένη της αποστολή στην αναφορά της, όταν τον είδε να καταφτάνει τρέχοντας κάτω απ' τις λοξές αχτίδες του ήλιου που διείσδυαν στο κτίριο του αεροδρομίου. Είχε ένα απλό σακ βουαγιαζ περασμένο στον ώμο, κρατούσε μια σακούλα από τα αφορολόγητα, και κάπνιζε μανιωδώς ένα τσιγάρο. Σταμάτησε στη θύρα. Αλλά αντί να δώσει στο προσωπικό εδάφους την κάρτα επιβίβασής του, άφησε την τσάντα του στο πάτωμα και κοίταξε την Κάγια μ' ένα απελπισμένο βλέμμα.

Εκείνη επέστρεψε στην είσοδο της φισούνας.

«Υπάρχει κάποιος πρόβλημα;» τον ρώτησε.

«Συγγνώμη, μα δεν μπορώ να έρθω».

«Γιατί όχι;»

Ο Χάρι τής έδειξε τη σακούλα από τα αφορολόγητα. «Μόλις θυμήθηκα ότι στη Νορβηγία δικαιούσαι μόνο μια κούτα τσιγάρα κατ' άτομο. Εγώ έχω δύο. Οπότε, εκτός κι αν...» είπε με βλέμμα σταθερό.

Η Κάγια κοίταξε προς το ταβάνι, προσπαθώντας να κρύψει την ανακούφισή της. «Έλα, δώσ' την εδώ».

«Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ» είπε ο Χάρι ανοίγοντας την πλαστική σακούλα. Η Κάγια παρατήρησε ότι δεν περιείχε καθόλου μπουκάλια. Της έδωσε μια κούτα Camel απ' όπου είχε ήδη χρησιμοποιήσει ένα πακέτο.

Η Κάγια προπορεύτηκε προς το αεροπλάνο ώστε να μην μπορέσει ο Χάρι να δει ότι χαμογελούσε.

Κατάφερε να κρατηθεί ξύπνια κατά την απογείωση, προλαβαίνοντας να δει το Χονγκ Κονγκ να εξαφανίζεται από κάτω τους και τα μάτια του Χάρι να καρφώνουν το τρόλεϊ με τα ποτά που πλησίαζε σπασμωδικά, με εύθυμους, γυάλινους ήχους. Πρόλαβε επίσης να τον δει να κλείνει τα μάτια του και ν' απαντά στην αεροσυνοδό μ' ένα ψιθυριστό σχεδόν «Όχι, ευχαριστώ».

Αναρωτήθηκε αν ο Γκούναρ Χάγκεν είχε δίκιο· αν ο άντρας που καθόταν δίπλα της ήταν πραγματικά αυτός που είχαν ανάγκη...

Κι ύστερα παραδόθηκε, έχασε τις αισθήσεις της, άρχισε να ονειρεύεται ότι στεκόταν μπροστά από μια κλειστή πόρτα. Από το δάσος ακούστηκε ένα μοναχικό, παγωμένο τιτίβισμα που έμοιαζε τόσο παράξενο, γιατί ο ήλιος έλαμπε ψηλά στον ουρανό. Άνοιξε την πόρτα...

Ξύπνησε και βρέθηκε με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του και τις άκρες του στόματός της καλυμμένες με ξεραμένο σάλιο. Η φωνή του κυβερνήτη ανακοίνωσε ότι είχαν αρχίσει την κάθοδό τους για το αεροδρόμιο Χίθροου του Λονδίνου.

5

ΤΟ ΠΑΡΚΟ

Στη Μάριτ Ούλσεν άρεσε να πηγαίνει για σκι στο βουνό. Αλλά σιχαινόταν το τζόγκινγκ. Σιχαινόταν το παγωμένο λαχάνιασμα ύστερα από εκατό μόνο μέτρα, τις δονήσεις που προξενούνταν στο σώμα της κάθε φορά που πατούσε στο χώμα, τα ελαφρώς σαστισμένα βλέμματα των περαστικών και τις εικόνες που ξυπνούσαν στο μυαλό της όταν έβλεπε τον εαυτό της με τα μάτια τους: μια γυναίκα με τρεμάμενο διπλοπίγουννο και με παχάκια που αναπηδούσαν μες στην σιτωμένη της φόρμα, με το στόμα ανοιχτό, ανήμπορο, σαν φάρι έξω απ' το νερό· την ίδια έκφραση που είχε παρατηρήσει κι εκείνη σε άλλους παχύσαρκους ανθρώπους που γυμνάζονταν. Αυτός ήταν κι ένας απ' τους λόγους που έτρεχε στο πάρκο του Φρόγκνερ τρεις φορές την εβδομάδα, αλλά μόνο στις δέκα η ώρα το βράδυ, όταν το πάρκο ήταν σχεδόν άδειο. Όσοι βρίσκονταν ακόμη εκεί, ίσα ίσα που ξεχωρίζαν τη σιλουέτα που αγκομαχούσε μες στο σκοτάδι, ανάμεσα στις λιγοστές λάμπες που φώτιζαν τα μονοπάτια του μεγαλύτερου πάρκου του Όσλο. Κι απ' όσους την έβλεπαν, ελάχιστοι αναγνώριζαν τη βουλευτή του Εργατικού Κόμματος από το Φίνμαρκ. Λάθος. Σβήστε το «αναγνώριζαν»: ούτως ή άλλως, ελάχιστοι άνθρωποι είχαν δει τη Μάριτ Ούλσεν. Όταν έβγαζε κάποιον λόγο –εκπροσωπώντας συνήθως την περιοχή της– δεν προκαλούσε τα φώτα της δημοσιότητας όπως έκαναν άλλοι, περισσότερο φωτογενείς, συνάδελφοί της. Επιπλέον, δεν είχε κάνει την παραμικρή στραβοτιμονιά στις δύο θητείες της στο Κοινο-

βούλιο. Έτσι τουλάχιστον δικαιολογούνταν στον ίδιο της τον εαυτό. Η άλλη εξήγηση, αυτή που έδινε ο διευθυντής της εφημερίδας *Finmark Dagblad* –ότι ήταν μια πολιτικός δίχως εκτόπισμα– δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα κακόηθες αστείο για την εμφάνισή της. Εντούτοις, ο διευθυντής δεν απέκλειε το γεγονός να γινόταν κάποτε μέλος μιας κυβέρνησης Εργατικών, αφού πληρούσε ουσιαστικά σχεδόν όλες τις προϋποθέσεις: δεν είχε σπουδάσει, δεν ήταν άντρας και δεν ήταν από το Όσλο.

Ε λοιπόν, μπορεί και να είχε δίκιο ο διευθυντής: το δυνατό της σημείο δεν ήταν τα μεγάλα πνευματικά οικοδομήματα. Ήταν όμως «παιδί του λαού» κι αφουγκραζόταν τη φωνή των καθημερινών ανθρώπων. Αυτήν μετέφερε κι εδώ πέρα, ανάμεσα σε όλους αυτούς τους εγωκεντρικούς κι αυτάρεσκους ψηφοφόρους της πρωτεύουσας. Γιατί η Μάριτ Ούλσεν έλεγε τα πράγματα με το όνομά τους. Αυτό ήταν το πραγματικό της προσόν, αυτό την είχε φέρει ως εδώ. Η γλωσσική της δεξιότητα και το πνεύμα της –που οι ντόπιοι εδώ κάτω χαρακτήριζαν «βόρειο» και «τραχύ»– είχαν κάνει πάταγο στις λιγοστές δημόσιες συζητήσεις στις οποίες της είχε επιτραπεί να συμμετάσχει. Ζήτημα χρόνου ήταν να την προσέξουν. Εφόσον φυσικά κατάφερνε να χάσει τα περιττά κιλά. Οι δημοσκοπήσεις έδειχναν πως οι ψηφοφόροι εμπιστευόνταν λιγότερο τους παχύσαρκους δημόσιους λειτουργούς: υποσυνείδητα θεωρούσαν ότι στερούνταν αυτοσυγκράτησης.

Η Μάριτ Ούλσεν έφτασε σε μια ανηφόρα. Έσφιξε τα δόντια και μείωσε την ταχύτητά της ουσιαστικά σε βάδην. Δυναμικό βάδην. Ναι, αυτό ήταν. Η πορεία προς την εξουσία. Όσο το βάρος της μειωνόταν, τόσο μεγάλωναν οι πιθανότητες να εκλεγεί.

Άκουσε τα χαλίκια να τρίζουν πίσω της. Η πλάτη της, αυτομάτως, σφίχτηκε. Οι σφυγμοί της αυξήθηκαν. Ήταν ο ίδιος ήχος που είχε ακούσει τρεις μέρες πιο πριν. Και δυο μέρες ακόμα πιο πριν. Και τις δύο φορές, κάποιος έτρεχε κοντά της για ένα δυο λεπτά. Ύστερα ο ήχος χάθηκε. Την προηγούμενη φορά, η Μάριτ είχε γυρίσει το κεφάλι της κι είχε δει μια μαύρη φόρμα και μια

μαύρη κουκούλα, λες και την ακολουθούσε ένας κομάντο του στρατού. Με τη διαφορά ότι κανένας, και πόσο μάλιστα ένας κομάντο, δεν είχε λόγο να πηγαίνει για τζόγκινγκ τόσο αργά όσο η Μάριτ Ούλσεν.

Δεν μπορούσε φυσικά να είναι βέβαιη ότι επρόκειτο για τον ίδιο άνθρωπο, αλλά κάτι στον ήχο των βημάτων του της έλεγε πως ήταν. Λίγη ακόμα ανηφόρα τής έμενε μέχρι τον Μονόλιθο και από εκεί και πέρα ήταν εύκολη η κατάβαση μέχρι το σπίτι της στο Σκόγεν, μέχρι τον σύζυγό της και το καθησυχαστικά αντιπαθητικό και υπερταϊσμένο τους ροτβάιλερ. Τα βήματα πλησίασαν. Και ξαφνικά δεν της άρεσε καθόλου που ήταν δέκα το βράδυ και το πάρκο ήταν έρημο και σκοτεινό. Η Μάριτ Ούλσεν φοβόταν πολλά πράγματα· μα πάνω απ' όλα φοβόταν τους ξένους. Ναι, το ήξερε ότι επρόκειτο περί ξеноφοβίας και ότι πήγαινε κόντρα στην επίσημη γραμμή του κόμματος, αλλά ο φόβος του αγνώστου ήταν ανέκαθεν μια πολύ καλή στρατηγική επιβίωσης. Και τώρα ευχόταν να είχε καταψηφίσει όλους εκείνους τους φιλομεταναστευτικούς νόμους που είχε καταθέσει το κόμμα της και να είχε πει τα πράγματα λίγο περισσότερο με το όνομά τους.

Το σώμα της κινούνταν υπερβολικά αργά· οι μύες των μηρών της πονούσαν και τα πνευμόνια της ούρλιαζαν για αέρα. Ήξερε ότι σύντομα δεν θα 'χε τη δύναμη να κινηθεί άλλο. Το μυαλό της πάλευε με τον φόβο, προσπαθούσε να της εξηγήσει το προφανές: ότι δεν ήταν και το πιο πιθανό θήραμα για βιασμό.

Ο φόβος την βοήθησε να φτάσει στην κορυφή του λόφου και μπορούσε τώρα να δει από την άλλη πλευρά την κατηφόρα του Μαντσερούντ Αλέ. Ένα αυτοκίνητο έκανε όπισθεν βγαίνοντας από έναν κήπο. Θα τα κατάφερνε, εκατό μέτρα είχαν μείνει όλα κι όλα. Η Μάριτ Ούλσεν άρχισε να κατηφορίζει τρέχοντας στο γλιστερό γρασίδι, καταφέροντας ίσα ίσα να μείνει όρθια. Δεν άκουγε πια βήματα πίσω της· η λαχανιασμένη της αναπνοή σκέπαζε τα πάντα. Το αυτοκίνητο βγήκε στον δρόμο και, μ' έναν

κρότο, ο οδηγός άλλαξε ταχύτητα από όπισθεν σε πρώτη. Η Μάριτ έφτανε τώρα στο τέρμα του κατήφορου, λίγα μέτρα έμεναν για να βγει στον δρόμο, να φτάσει αυτές τις ευλογημένες δεσμίδες φωτός του αυτοκινήτου. Η ροπή του διόλου ευκαταφρόνητου βάρους της, όμως, την τράβηξε άθελά της προς τα εμπρός. Τα πόδια της δεν μπόρεσαν να την κρατήσουν άλλο. Βούτηξε με το κεφάλι στο κενό, στη μέση του δρόμου, μπροστά από τα φώτα του αυτοκινήτου. Το στομάχι της, τυλιγμένο στο ιδρωμένο πολυέστερ, χτύπησε στην ασφαλτο και σύρθηκε, ή μάλλον τσουύλησε, προς τα εμπρός. Κι ύστερα η Μάριτ έμεινε ακίνητη, με την πικρή γεύση της ασφαλτόσκονης στο στόμα και τις γδαρμένες της παλάμες να τσούζουν από την επαφή τους με το οδόστρωμα.

Κάποιος στεκόταν από πάνω της. Την άρπαξε από τους ώμους. Με ένα βογκητό, η Μάριτ γύρισε στο πλάι και σήκωσε τα χέρια της να προστατέψει το πρόσωπό της. Ποιος κομάντο; Μόνο ένας γεράκος με καπέλο ήταν. Η πόρτα του αυτοκινήτου πίσω του ήταν ορθάνοιχτη.

«Είστε εντάξει, δεσποινίς μου;» τη ρώτησε.

«Εσύ τι λες;» απάντησε η Μάριτ Ούλσεν με τον θυμό της να χοχλάζει.

«Για μισό λεπτό! Κάπου σας έχω ξαναδεί».

«Για δες...» μουρμούρισε εκείνη, σπρώχνοντας μακριά το χέρι βοηθείας που της έτεινε και παλεύοντας να σηκωθεί όρθια.

«Σ' εκείνη την κωμωδία δεν παίζετε;»

«Ακριβώς» απάντησε εκείνη, κοιτάζοντας το σκοτεινό, σιωπηρό κενό προς τη μεριά του πάρκου και τρίβοντας τον πονεμένο της γοφό. «Δεν μας χέξεις κι εσύ, ρε παππού;»

Ένας από τους πιο συναρπαστικούς επιθεωρητές
στη σύγχρονη αστυνομική λογοτεχνία.] LIBRARY JOURNAL

Προσπαθώντας να ξεπεράσει τον τραυματισμό που υπέστη κατά την εξιχνίαση της υπόθεσης του Χιονάνθρωπου, ο Χάρι Χόλε καταφεύγει στο Χονγκ Κονγκ και στην παρηγοριά του οπίου. Στο μεταξύ στο Όσλο, δύο γυναίκες βρίσκονται νεκρές, έχουν πνιγεί στο ίδιο τους το αίμα. Τα ΜΜΕ τρελαίνονται. Δεν υπάρχουν στοιχεία, η αστυνομική έρευνα έχει βαλτώσει και ο Χάρι –ο μόνος που θα μπορούσε να βοηθήσει– είναι χαμένος.

Όταν ο ιδιόρρυθμος επιθεωρητής επιστρέφει στο Όσλο, καθώς μαθαίνει ότι ο πατέρας του είναι στα τελευταία του, ο δολοφόνος ξαναχτυπά. Τα αντανακλαστικά του Χάρι ενεργοποιούνται και αναλαμβάνει ενεργό ρόλο στην έρευνα, αν και δεν υπάρχουν και πολλά στοιχεία.

Το χειρότερο απ' όλα όμως είναι ότι ο ψυχοπαθής δολοφόνος θα δοκιμάσει τον Χάρι σε επαγγελματικό αλλά και προσωπικό επίπεδο.

ISBN 978-960-566-003-1

9 789605 660031

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6003